

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11Ca/11/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117230634
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Bošková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1117230634.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Magdalénou Boškovou v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, IČO: 00 420 166, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, so sídlom Nám. Biely Kríž 3, P. O. BOX 39, 830 03 Bratislava, proti žalovanému: SKI KOLIESKO, s.r.o., IČO: 35 809 191, so sídlom Zámocká 18, 811 01 Bratislava, právne zastúpený: PETKOV & Co., s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, v konaní o ochrane autorských práv spojených so zaplatením istiny 914,50,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 914,50 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 914,50 Eur odo dňa 15.12.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Súd návrh žalovaného na prerušenie konania podľa §162 odsek 1 písmeno a) CSP zamietla.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 15.12.2017 doručenou súdu dňa 19.12.2017 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv. V žalobe žalobca uviedol, že na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. k. MK-1587/2016-232/10421, vydaného dňa 18.08.2016 (ďalej len „Oprávnenie 1“) má postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle §144 ods. 1 zákona č. 185/2018 Z. z. Autorský zákon (ďalej len „Autorský zákon“). Pričom toto postavenie mal aj pred získaním uvedeného oprávnenia a to na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, vydaným Ministerstvom kultúry SR dňa 11.05.2010 pod č. k. MK-663/2010-70/6165 (ďalej len „Oprávnenie 2“). V zmysle uvedených oprávnení žalobca vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Taktiež v zmysle Oprávnenia 1 písm. o) vykonáva žalobca kolektívnu správu v odbore použitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu a v zmysle Oprávnenia 2, bod II písm. b) vykonával žalobca dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel predvedením akýmkoľvek technickými prostriedkami. Ďalej uviedol, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel FIS Jasná, na adrese Demänovská dolina 330, Liptovský Mikuláš, kedy sa jedná o zariadenie zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie hotel 4*. Žalobca mal za to, že žalovaný v roku 2016 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos, a to prostredníctvom 31 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia. Žalobca mal tiež za to, že zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu, keď žalovaný

realizoval verejný prenos uvedenými technickými prostriedkami bez súhlasu autorov. Žalovaný ako prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia poskytoval svojim zákazníkom ubytovacie služby, kedy v izbách určených pre hostí poskytoval zákazníkom v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV).

1.1. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Žalobca bol toho názoru, že v zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. To znamená, že ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k verejnému prenosu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05. V uvedenom konaní Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 Rozsudku SD) výslovne uviedol, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice.“ V ďalšom žalobca poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10, kedy Súdny dvor EÚ v rámci odpovede na prejudiciálnu otázku uviedol: „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos...“ Taktiež poukázal aj na výrok Uznesenia Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheki kai Touristiki Etairai : „Prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.“ Svoje argumenty podporil žalobca aj výzvou generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločenstiev z 18.10.2005 zaslanú MZV ČR, ktorou ČR vo svojej právnej úprave zaviedla režim, kedy poskytla ubytovacím zariadeniam výnimku v tom zmysle, že poskytovanie televízneho a rozhlasového vysielania v izbách ubytovacích zariadení nepovažovala za sprístupňovanie diel. Komisia ES však vyjadrila názor, že prenášanie signálu do hotelových izieb je druhotným použitím, je sprístupňovaním verejnosti, teda verejným prenosom, a vyžaduje súhlas autorov a nositeľov práv. Na základe uvedenej výzvy ČR vypustila zo svojej právnej úpravy uvedenú výnimku. V ďalšom žalobca vo svojej žalobe poukázal na § 19, § 79 ods. 1 a 2, § 152 ods. 4 a § 164 ods. 1 Autorského zákona, taktiež poukázal na dôvodovú správu k § 79 Autorského zákona : „Zavádza sa nový zmluvný typ štandardne využívaný v krajinách EÚ. Ide o špecifický typ hromadnej licenčnej zmluvy s rozšíreným efektom na použitie všetkých predmetov ochrany, vrátane predmetov ochrany nezastupovaných nositeľov práv, pokiaľ výslovne nevylúčili kolektívnu správu práv (neuplatnili tzv. opt-out). Právo uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy má len reprezentatívna organizácia kolektívnej správy (ďalej aj ako „OKS“), pričom reprezentatívnosť je daná najväčším počtom priamo zastupovaných nositeľov práv na území Slovenskej republiky, vrátane priamo zastupovaných zahraničných nositeľov práv. Nezastupovaný nositeľ práv môže uplatniť opt-out písomným oznámením organizácii kolektívnej správy, a to buď naraz ku všetkým predmetom ochrany, alebo len k niektorým predmetom ochrany. Nezastupovaným nositeľom práv sa garantuje princíp rovnakého zaobchádzania ako s nositeľmi práv zastupovanými organizáciou kolektívnej správy. Rozšírená hromadná licenčná zmluva musí byť uzavretá obligatórne v písomnej forme, nesmie byť výhradná a prostredníctvom aplikácie všeobecných ustanovení o hromadnej licenčnej zmluve sa pripúšťa jej uzavretie prostredníctvom elektronických prostriedkov. Tiež sa prostredníctvom aplikácie všeobecných ustanovení o hromadnej licenčnej zmluve ustanovuje povinnosť organizácie kolektívnej správy vydať potvrdenie o uzavretí rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy prostredníctvom elektronických prostriedkov. Rozšírená hromadná licenčná zmluva predpokladá primerané použitie všeobecných ustanovení o licenčnej zmluve. Organizácia kolektívnej správy uzatvára rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu s nadobúdateľom vždy najdlhšie na dobu jedného roka. Zo zákona sa účinnosť rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy predlžuje o ďalší rok, ak písomne žiadna

zo zmluvných strán neprejavila vôľu zmluvu ukončiť alebo ak organizácia kolektívnej správy naďalej spĺňa podmienku reprezentatívnosti. Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) vo svojej evidencii organizácií kolektívnej správy uvedie, že organizácia kolektívnej správy je spôsobilá uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy, teda vyznačí reprezentatívnu organizáciu kolektívnej správy.“ Rozšírená hromadná licenčná zmluva je novým inštitútom v autorskoprávnej úprave kolektívnej správy v SR, ktorého zmyslom a cieľom je zabezpečiť ochranu práv všetkých autorov a zabrániť tak neoprávneným zásahom do ich vlastníctva. Samotní autori a nositelia práv objektívne nemajú možnosť riadnej kontroly nakladania s ich vlastníctvom. Na druhej strane inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy napomáha aj používateľom, ktorí sa často dostávajú do situácie, keď nemajú reálnu možnosť vyhľadávať jednotlivých autorov a nositeľov práv a dostávajú sa tak nechcene do postavenia porušovateľov autorského práva.

1.2. Žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na vyššie uvedené použitie diel - „verejný prenos diela v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia“. Podľa názoru žalobcu je tak nesporné, že bolo povinnosťou žalovaného disponovať pri používaní žalobcom spravovaných diel (t.j. diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. SOZA, Slovenský ochranný zväz autorský vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovoobrazových záznamov, vykonáva kolektívnu správu majetkových práv výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv.

1.3. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke oznamoval, že pre rok 2016 uzatvoril so SOZA a SLOVGRAM kolektívne licenčné zmluvy podľa § 77 AZ. Žalobca sa tak dôvodne domnieval, že žalovaný získal súhlasy uvedených organizácií SOZA a SLOVGRAM na používanie diel verejným prenosom. Od SOZA žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. Od SLOVGRAM získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Je však notoriou, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, t. j. diela režiséro, prekladateľov, autorov úpravy dialógov, scenáristov, výtvarníkov (najmä pri animovaných dielach), choreografov, autorov literárnych predlôh atď.. Žalobca v rámci svojej činnosti zastupuje autorov audiovizuálnych diel (ide najmä o režiséra, autora dialógov a autora scenára audiovizuálnych diel), autorov literárnych diel, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a pantomimických diel (diela daných autorov sú často použité ako preexistentné pre tvorbu audiovizuálnych diel alebo sú priamo zaradené do vysielania, ide aj o autorov prekladu a úpravy dialógov pre dabing audiovizuálnych diel), autorov výtvarných diel, fotografií a úžitkového umenia (v prípade animovaných audiovizuálnych diel, diel kostýmových výtvarníkov, alebo diel ktoré sú priamou súčasťou vysielania) a architektonických diel (v danom prípade najmä scénografov). Žalobca pritom zastupuje nielen slovenských autorov, ale na základe recipročných zmlúv so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy alebo na základe osobitných poverení zastupuje aj zahraničných autorov z celého sveta. Žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. V roku 2016 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 3.370 slovenských nositeľov práv. Žalobca nad rámec potrebného dokazovania z dôvodu právnej istoty založil do spisu zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom na zmluvnom základe a založil aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými má žalobca recipročné zmluvy o zastupovaní. Pokiaľ ide o uvedené zahraničné organizácie kolektívnej správy, poukázal na skutočnosť, že žalobca zastupuje v SR všetkých autorov a nositeľov práv, ktorých uvedené organizácie kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch. Žalobca uzatvoril a uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované

zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na www stránke žalobcu, rovnako ako je to pri rozšírených hromadných licenčných zmluvách, ktoré ako nižšie uvádzame zakladá žalobca do spisu. Typizované zmluvy sa menia len v prípade zmeny právnej úpravy, a tak aktuálne sa na www stránke žalobcu nachádza zmluva o zastupovaní vypracovaná podľa aktuálnej právnej úpravy. Žalobca súdu predložil ako príklad celkom 13 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv a ako príklad jednu z recipročných zmlúv. Žalobca zároveň v zmysle § 79 autorského zákona udeľuje súhlas na používanie všetkých diel verejným prenosom technickými prostriedkami aj za tých autorov a nositeľov práv, ktorých nezastupuje na základe osobitnej zmluvy o zastupovaní. Je tak nesporné, že žalovaný bol povinný mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami, ktorú však neuzatvoril.

1.4. Žalovaný podľa názoru žalobcu nezískal súhlas autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarných, architektonických a diel úžitkového umenia a napriek tomu s týmito dielami nakladal formou verejného prenosu technickými prostriedkami. Žalovaný sa tak dopúšťal neoprávneného používania autorských diel a tým zasahoval do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti poukázal žalobca na § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona a § 458a, § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo žalobca vyššie uvedeným preukázal. Vykonávanie dokazovania preukazovaním použitia jednotlivých konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2016 je nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné, čomu svedčí aj ustálená judikatúra. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy, rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a tiež osobitná právna úprava nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a právna úprava výšky bezdôvodného obohatenia v prípade neoprávnených zásahov do autorských práv. Nad rámec nevyhnutného dokazovania a z dôvodu právnej istoty žalobca predložil štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel na nosiči CD.

1.5. Zo strany žalovaného došlo k zásahu do výhradných autorských práv, a to neoprávneným vykonávaním verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, keď žalovaný realizoval verejný prenos bez súhlasu autorov. Žalobca poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej len „Smernica“), ktorej poznanie a rešpektovanie je pre eurokonformný výklad AZ nevyhnutné. Primárne v žalobe upriamil pozornosť na ods. 9, 10, 11, 22, 58 úvodných ustanovení a článok 8 bod 1 Smernice. Predmetom žaloby bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny, súd preto mal skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca uzatvoril v roku 2016 celkovo 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Žalobca založil na CD nosiči do spisu všetky rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2016 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedených zmlúv je podľa jeho názoru nesporné, že žalobca uzatváral v roku 2016 s používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 01.01.2015. V tejto súvislosti žalobca osobitne poukázal na Uznesenie Ústavného súdu SR II.ÚS 101/2011 z 24. marca 2011, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“ Uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmien Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň považoval za dôkaz toho, že iní používatelia na rozdiel od sťažovateľa

považovali odmenu za primeranú. Žalobca podotýkal, že za rok 2016 uzatvoril k dnešnému dňu aj 187 dohôd o urovaní s neoprávnenými používateľmi, ktorí dobrovoľne vydali bezdôvodné obohatenie vo výške licenčnej odmeny stanovenej podľa Sadzobníka žalobcu. Podľa § 442a ods. 2 v spojení s § 458a Občianskeho zákonníka je stanovená výška bezdôvodného obohatenia pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva najmenej vo výške zvyčajnej odmeny. Zvyčajná odmena, ktorá prislúcha autorom a nositeľom predstavuje teda minimálnu výšku bezdôvodného obohatenia. Poukázal na Smernicu a mal za to, že priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške najnižšej zvyčajnej odmeny je vo všeobecnosti nepostačujúce, nakoľko také rozhodnutie súdu nemá žiadny výchovný ani preventívny účel pre odradenie neoprávnených používateľov pred zásahmi do autorských práv a nemotivuje ich k tomu, aby uzatvárali pred používaním diel licenčné zmluvy. Napriek uvedenému si žalobca, dúfajúc, že žalovaný v budúcnosti upustí od neoprávnených zásahov do práv autorov a nositeľov práv, uplatnil v tomto konaní vydanie bezdôvodného obohatenia iba vo výške zvyčajnej odmeny, teda v minimálnej výške. Žalobca pri určení výšky zvyčajnej odmeny vychádzal zo Sadzobníka žalobcu a z počtu technických zariadení podľa údajov samotného žalovaného zverejnených na jeho www stránke.

1.6. Na základe vyššie uvedeného si žalobca týmto uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016, vo výške 914,50 €, a to podľa Sadzobníka licenčných odmien za 1 rok. Žalobca pred podaním žaloby opakovane vyzýval žalovaného k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, ponúkal mu aj mimosúdne riešenie uzatvorením dohody o urovaní, na čo žalovaný nereflektoval. Žalobca pred podaním žaloby vyzýval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia, a to aj prostredníctvom právneho zástupcu, avšak žalovaný dobrovoľne nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie. V zmysle vyššie uvedeného mal žalobca za preukázané, že: mal vecnú aktívnu legitimitu v tomto súdnom konaní, žalovaný používal predmety ochrany t.j. literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické diela, diela výtvarného umenia, architektonické diela a dielam úžitkového umenia, formou verejného prenosu tak ako to uvádza žalobca, žalovaný porušoval výhradné autorské práva keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom a žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške uplatnenej touto žalobou. Na základe vyššie uvedeného si žalobca týmto uplatnil voči žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 914,50 € a zároveň si uplatnil zaplatenie zákonného úroku z omeškania, ako aj náhradu trov konania.

2. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz č.k. 11Ca/11/2017-30 zo dňa 14.03.2018, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil žalobcovi sumu 914,50 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 914,50 eur od 15.12.2017 do zaplatenia. Súd uložil žalovanému povinnosť, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil žalobcovi k rukám právnej zástupkyne žalobcu náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok v sume 54,50 eura a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 144,70 eura.

3. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný odpor doručený súdu elektronicky emailom dňa 13.04.2018. Podaný odpor odôvodnil žalovaný tým, že v prvom rade podanie žalobcu označené ako žaloba je podľa jeho názoru s ohľadom na čl. 8 CSP neúplným podaním vo veci samej, keď žalobca neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia vo vzťahu k ním uplatňovanému nároku. Žalobca v žalobe poskytol iba neurčité generické tvrdenia, voči ktorým sa žalobca nevie a ani objektívne nemôže účinným spôsobom brániť. V sporovom konaní nevyplýva žalovanému povinnosť vyjadrovať sa a skúmať neurčité resp. (ne)existujúce tvrdenia žalobcu, na ktorom ako na „pánovi“ civilného sporu leží ťarcha riadneho vymedzenia predmetu sporu a riadneho uvedenia všetkých skutkových okolností, podstatných pre rozhodnutie vo veci samej. Takého vymedzenie skutkových okolností musí byť v každom prípade najmä úplné. Žalobca vo svojom podaní vôbec netvrdil a nepreukazoval také skutočnosti, ktoré sú podstatné pre posúdenie otázky (ne)existencie ním uplatňovaného nároku. Nehovoriac už o tom, že žalobca na mnohých miestach v podaní označenom ako žaloba, namiesto toho aby tvrdil riadne (úplne a pravdivo) rozhodujúce okolnosti, výlučne odkazoval na listiny priložené k podaniu, čo je neúčinným tvrdením z odkazom na vyššie cit. § 132 ods. 2 CSP. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa žalovaný domnieval, že v súčasnosti existuje dôvod na procesný postup súdu podľa § 129 ods. 1 CSP. Súd teda tým, že vydal Platobný rozkaz skôr, než vôbec uplatnil postup podľa § 129 ods. 1 CSP už v počiatočnom štádiu konania pochybil, pretože konal a dokonca meritórne (Platobným rozkazom) rozhodol vo veci na základe neúplného a teda procesne vadného podania žalobcu. Žalovaný však, aj s prihliadnutím

na zásadu hospodárnosti a rýchlosti sporového konania z opatrnosti popiera všetky (či už úplné alebo neúplné) skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v jeho podaní označenom ako žaloba.

3.1. Žalovaný mal za to, že žalobca dosiaľ, s ohľadom na čl. 8 CSP v spojení s § 150 ods. 1 CSP nedostatočne (neurčito a v rozpore s §132 ods. 1 a 2 CSP) tvrdí (a teda účinne netvrdí) a relevantnými dôkazmi vôbec nepreukázal, že má v tomto spore aktívnu vecnú legitímáciu. Naopak, na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie žalobca súdu predložil vo veľkej miere iba generické, neúplné a neurčité tvrdenia, ktoré sa navyše snaží preukázať listinami, z ktorých obsahu nie je možné aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu vyvodzovať. Zároveň žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore odvodzuje od vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú v rozpore s obsahom a účelom práva EÚ, a z toho dôvodu nie je vnútroštátny súd oprávnený ich v tomto spore aplikovať a teda z nich nie je oprávnený ani vyvodiť aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v spore. K rozporu inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy vzťahujúcej sa na spôsob použitia predmetu ochrany formu verejného prenosu, žalovaný uviedol, berúc na zreteľ tvrdenia žalobcu, že ust. § 79 ods. 1 písm. b) Autorského zákona a ust. § 79 ods. 2 Autorského zákona sú v rozpore s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS. Otázkou posúdenia obdobnej právnej úpravy z hľadiska európskeho autorského práva sa totiž už zaoberal aj Súdny dvor EÚ vo veci C-301/15 Soulier a Doke týkajúcej sa francúzskej úpravy používania - prístupňovania verejnosti obchodne nedostupných diel. ESD už teda riešil po právnej stránke rovnakú otázku vo vzťahu k obdobnej právnej úprave iného členského štátu. Konštatoval pritom rozpor so smernicou 2001/29/ES, ktorá bráni tomu, aby vnútroštátna právna úprava zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdelenie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na rozmnožovanie a verejný prenos v digitálnej podobe obchodne nedostupných kníh, a to aj keby umožnila autorom týchto kníh alebo ich právnym nástupcom podať námietky proti výkonu tohto práva alebo jeho výkon ukončiť za podmienok, ktoré táto právna úprava vymedzuje. Súdny dvor EÚ zdôraznil, že ochranu, ktorú priznáva smernica 2001/29/ES treba vykladať extenzívne a že sa neobmedzuje len na priznanie práv, ale zahŕňa aj výkon uvedených práv. Vzhľadom na preventívnu povahu dotknutých práv sa vyžaduje predchádzajúci (hoci aj implicitný) súhlas autora. Podmienky, za ktorých možno pripustiť implicitný súhlas však musia byť presne definované, aby samotná zásada predchádzajúceho súhlasu autora nebola zbavená účinku. Nepostačuje, a aj je v rozpore s právom EÚ, ak vnútroštátna právna úprava nositeľom práv alebo ich právnym nástupcom umožňuje iba podať námietky proti výkonu tohto práva alebo jeho výkon ukončiť za podmienok, ktoré právna úprava vymedzuje. Na rovnakej zásade resp. na rovnakom mechanizme, aké ESD už označil za rozporné s právom EÚ, je založený aj inštitút rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa ust. § 79 ods. 1 písm. b) AZ v spojení s § 79 ods. 2 AZ. Ďalej žalovaný dôvodil, že bez právneho významu je v tomto ohľade skutočnosť, že vec C-301/15 sa skutkovo týkala iného spôsobu verejného prenosu (nešlo o verejný prenos prostredníctvom TV prijímačov) a iného druhu diel (nešlo o audiovizuálne diela). Podstatné bolo, že ESD riešil právne totožnú otázku, a to otázku verejného prenosu diel prostredníctvom technických prostriedkov. Už aj ESD v rozhodnutí 238/81 CILFIT potvrdil, že určitá otázka týkajúca sa výkladu práva Európskej únie sa považuje za zodpovedanú, ak je po právnej stránke vecne identická s otázkou už predtým zodpovedanou, aj keď obsahovo (po skutkovej stránke) môže ísť o odlišné prípady.

3.2. Žalovaný mal teda za to, že na úrovni Európskej únie už bolo (práve rozsudkom C-301/15) rozhodnuté, že taká právna úprava, akou je úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa § 79 ods. 1 písm. b) Autorského zákona v spojení s § 79 ods. 2 Autorského zákona je v rozpore s právom EÚ. Uvedená skutočnosť má potom kardinálny význam aj pre toto konanie. Pri posudzovaní vzájomného vzťahu medzi právom Európskej únie a vnútroštátnym právnym poriadkom Slovenskej republiky zohráva kľúčovú úlohu zásada prednosti práva EÚ pred vnútroštátnym právnym poriadkom. Z uvedenej zásady vyplýva vnútroštátnym orgánom okrem iného aj v oblasti aplikácie práva povinnosť zabezpečiť úplnú účinnosť únieových noriem. Svoju argumentáciu žalovaný podporil aj rozsudkami Súdneho dvora EU (ďalej aj ako „SDEÚ“) C-118/00 Larsy, bod 52; 48/71 Komisia p. Taliansku, bod 7; C-101/91 Komisia p. Taliansku, bod 24, C-6 a 9/90 Francovich a Bonifaci, bod 32; C-213/89 Factortame, bod 19; 106/77 Simmenthal, bod 16, EU T-18/07 Kronberger, bod 49; C-268/06 Impact, bod 42; C-432/05 Unibet, bod 38; C-397 až 403/01 Pfeiffer, bod 111; C-213/89 Factortame, bod 19, EU C-231 až 233/06 Jonkman, bod 39; C-128 až 131/07 Molinari, bod 23, a opakovane upriamil pozornosť aj na rozsudok Súdneho dvora EU 6/64 Costa p. ENEL. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak sa vo vnútroštátnom právnom poriadku prijalo opatrenie (napr. zákon), ktoré je v rozpore s prijatým právnym poriadkom EÚ, tak potom nie je takéto opatrenie záväzné a účinné pre uvedený vnútroštátny právny poriadok, a práve takýmto spôsobom naň musia nazerať aj vnútroštátne orgány aplikácie práva. Vnútroštátny súd sa stáva všeobecným súdom aplikácie práva EÚ ako celku a je v rámci svojej právomoci povinný zabezpečiť úplný účinok únieových právnych noriem. Pri vyššie uvedenom sú potom vnútroštátne súdne orgány

povinné využiť všetky vnútroštátne právne prostriedky na dosiahnutie vyššie uvedeného cieľa, pričom ide predovšetkým o zabezpečenie priameho účinku smerníc, napr. rozsudky Súdneho dvora EU 33/76 Rewe, bod 5; 45/76 Comet, bod 12, či zabezpečenie nepriameho účinku smernice prostredníctvom eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, napr. rozsudky Súdneho dvora EU T-18/07 Kronberger, bod 49; C-432/05 Unibet, bod 44. Dokonca v prípadoch, keď eurokonformný výklad vnútroštátnej normy nie je možný, je vnútroštátny súd povinný v rámci svojej právomoci aplikovať výlučne únievé právo, a to tak, že vychádzajúc zo zásady prednosti práva EÚ nesmie aplikovať žiadne skoršie alebo neskoršie ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré je v rozpore s právom EÚ, napr. rozsudky Súdneho dvora EU C-115/08 ČEZ, bod 138; C-357/06 Luigi, body 28 a 29; C-262/97 Engelbrecht, body 39 a 40; C-10 a 22/97 IN.CO.GE., bod 20; 157/86 Murphy, bod 11; 106/77 Simmenthal, body 21 až 24. Uvedené pravidlo neaplikácie vnútroštátnej právnej úpravy platí najmä v prípadoch, keď aplikácia sporného vnútroštátneho ustanovenia odporuje sledovanému cieľu smernice a neaplikácia sporného vnútroštátneho ustanovenia vedie k súladu vnútroštátneho práva s právom EÚ, napr. rozsudky Súdneho dvora EU C-262/97 Engelbrecht, bod 40; C-462/99 Conect Austria, bod 38. Vnútroštátny súd teda nesmie aplikovať ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom EÚ a musí použiť a vhodne interpretovať také ustanovenie vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré sa malo pôvodne vzťahovať iba na vnútroštátne situácie bez únievého prvku, napr. rozsudky Súdneho dvora EU C-383 až 385/06 Vereniging National Overlagorgaan Sociale Werkvoorziening, bod 49; C-443/03 Leffler, bod 51. Judikatúra ESD priznáva únievej norme vo vzťahu k vnútroštátnemu právu abrogačný účinok a teda prednosť únievého práva spôsobuje neaplikovateľnosť či už skorších alebo neskorších vnútroštátnych právnych noriem, ktoré sú v rozpore s únievymi normami a núti vnútroštátne orgány aplikácie práva neaplikovať vnútroštátne ustanovenie, ktoré je v rozpore s únievým právom bez toho, aby takýto orgán aplikácie práva (t. j. súd) musel žiadať alebo čakať na predbežné odstránenie takéhoto ustanovenia legislatívnou cestou alebo iným ústavným postupom, napr. rozsudky Súdneho dvora EU C-258/98 Carra, bod 16; C-13 a 113/91 Debus, bod 32; 170/88 Ford, bod 19; 106/77 Simmenthal, body 21 až 24. Svoju argumentáciu zhrnul tak, že podľa názoru žalovaného sú vnútroštátne normy obsiahnuté v ust. § 79 ods. 1 písm. b) Autorského zákona v časti znejúcej „(...) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.“ a v ust. § 79 ods. 2 Autorského zákona, znejúcej: „Nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.“ rozporné s obsahom a cieľom čl. 2 písm. a) a čl. 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES, čo možno vyvodit' z rozhodnutia ESD vo veci C-301/15 Marc Soulier a Sara Doke, v ktorom ESD prijal záver, že čl. 2 písm. a) a čl. 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby vnútroštátna právna úprava, zverila autorizovanej organizácii pre výber a prerozdeľovanie poplatkov výkon práva udeliť súhlas na verejný prenos, a pritom umožnila nositeľom práv alebo ich právnym nástupcom podať námietky proti výkonu tohto práva alebo jeho výkon ukončiť za podmienok, ktoré táto právna úprava vymedzuje.“ Konajúci súd je povinný vylúčiť z aplikácie vyššie uvedené vnútroštátne právne normy, pričom je povinný pri posudzovaní (ne)existencie kontraktnej povinnosti žalovaného voči žalobcovi a pri posudzovaní (ne)preukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia (t. j. na účet ktorých nositeľov práv, zastupovaných na základe písomnej zmluvy a v zmluve dohodnutom rozsahu - t. j. vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, údajne neoprávnene použitým v roku 2016, žalobca v tomto konaní vystupuje) vychádzať z noriem obsiahnutých v § 79 ods. 1 písm. a) autorského zákona a z ust. § 164 ods. 1 Autorského zákona, ako aj z ustanovení o bezdôvodnom obohatení obsiahnutých v § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona, v § 169 ods. 4 Autorského zákona a v ust. § 451 až § 459 Občianskeho zákonníka.

3.3. Ďalej žalovaný uviedol, že vzhľadom na zrejmy rozpor inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy podľa slovenskej právnej úpravy s právom EÚ a vzhľadom na povinnosť súdu neaplikovať s právom EÚ rozpornú vnútroštátnu právnu úpravu v tomto spore je potom potrebné konštatovať, že žalobca objektívne nemôže preukázať aktívnu vecnú legitímáciu v spore vo vzťahu k nositeľom práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe. V prípade, že súd dospeje k názoru, že v prípade Soulier a Doke bola riešená právne rovnaká otázka, ako tá ktorá vyvstáva v tomto konaní v súvislosti s interpretáciou § 79 ods. 1 písm. a) Autorského zákona a § 79 ods. 2 AZ, no zároveň nebude chcieť postupovať vyššie opísaným spôsobom (t. j. nebude chcieť vylúčiť normy z aplikácie), navodí situáciu odklonu od doterajšej praxe ESD, ktorú predstavuje rozhodnutie Soulier a Doke. V takomto prípade má však súd prvej inštancie povinnosť obrátiť sa na ESD s prejudiciálnou otázkou. Ak sa predsa len od

predchádzajúcej judikatúry ESD vnútroštátny súd odchyliť chce, to či tak skutočne urobiť smie, musí - práve zo zreteľom na cieľ správneho uplatnenia a jednotného výkladu práva EÚ vo všetkých členských štátoch, posúdiť v rámci prejudiciálneho konania výlučne ESD.

3.4. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy v zmysle Autorského zákona zastupuje nositeľov práv podľa § 144 ods. 3 Autorského zákona vo vlastnom mene a na účet nositeľov práv. Žalobca je oprávnený domáhať sa vydania údajného bezdôvodného obohatenia podľa § 169 ods. 4 písm. b) Autorského zákona vo vlastnom mene ale v prospech nositeľov práv. Súčasne potom v súlade s § 456, prvá veta Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu na úkor koho sa získal. Žalobca je oprávnený konať a teda aj uplatňovať právne nároky len a výlučne v prospech (na účet) tých nositeľov práv, ktorých na základe písomnej dohody zastupuje a iba v rozsahu, ktorý z dohody vyplýva. Žalovaný je toho názoru, že predložením Oprávnenia 1 a Oprávnenia 2 žalobca teda síce preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu práv v oprávneniach vymedzenom okruhu odborov kolektívnej správy. To však postačuje výlučne na preukázanie toho, že žalobca je oprávnený v súdnych konaniach konať vo vlastnom mene. Aby však žalobca účinne preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia (a teda hmotnoprávny vzťah medzi nositeľmi práv a údajným neoprávneným používateľom práve tých predmetov ochrany, ktoré oprávnení nositelia práv dali žalobcovi do správy), musí účinne tvrdiť a relevantnými dôkazmi predovšetkým preukázať to, ktorých nositeľov majetkových práv zastupuje, vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany, a tiež musí preukázať, že sú to práve tie predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období aj naozaj neoprávnene použil. K doteraz žalobcom riadne netvrdenej a nepreukázanej aktívnej vecnej legitimitácii vo vzťahu k údajne zmluvne zastupovaným nositeľom práv si žalobca dosiaľ v spore nespĺnil ani len povinnosť účinne tvrdiť koho (ktorých nositeľov práv) a v akom rozsahu (vo vzťahu ku ktorým predmetom ochrany) zastupuje. A už vôbec žalobca netvrdil a nepreukázal, ktoré predmety ochrany, zverené žalobcovi do správy na zmluvnom základe žalovaný neoprávnene použil.

3.5. Žalovaný ďalej tvrdil, že žalobca sa obmedzil výlučne na generické, neurčité a teda procesne neúčinné skutkové tvrdenia, a to vo vzťahu k okruhu nositeľov majetkových práv, keď uviedol buď výlučne počet bez ich bližšej špecifikácie alebo poukázal výlučne iba na zoznam organizácii kolektívnej správy, s ktorými má údajne uzatvorené recipročné zmluvy (okrem jednej nepredložil žiadne iné) a pritom poukázal, že na základe recipročných zmlúv zastupuje „všetkých“ nositeľov práv, ktorých práva spravujú zahraničné organizácie, s ktorými má uzatvorené zmluvy (opäť však žalobca opomenul v žalobe špecifikovať nositeľov práv, ktorých na základe recipročných zmlúv zastupuje). Na preukázanie (a teda asi aj za účelom špecifikovať) údajne „zastupovaných nositeľov práv“ k podaniu označenému ako žaloba žalobca predložil 13 formulárových zmlúv uzatvorených s údajnými slovenskými nositeľmi majetkových práv, ktorým údajne výkon týchto majetkových práv prislúcha. Zo žalobcom predložených formulárových zmlúv však nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať títo údajní nositelia majetkových práv žalobcovi do správy. Žalobca zároveň nepriložil a ani nenavrhol vykonať žiaden iný dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať špecifikáciu predmetov ochrany daných žalobcovi zo strany nositeľov práv na základe uvedených zmlúv do správy. Z uvedeného potom nie je možné verifikovať, či žalobcovi vôbec nejaký predmet ochrany do správy dali a už vôbec nie je možné verifikovať, či žalobcovi dali do správy práve taký predmet ochrany, ktorý mal žalovaný údajne v žalovanom období neoprávnene použiť. Potrebné uvedené zmluvy považovať za absolútne neplatné právne úkony s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z dôvodu ich neurčitosti. Zo žalobcom predloženej recipročnej zmluvy uzatvorenej so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy nevyplýva ani špecifikácia nositeľov majetkových práv a ani špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať v zmluve neuvedení nositelia majetkových práv žalobcovi prostredníctvom zahraničnej organizácie kolektívnej správy do správy. Zo žalobcom predloženej recipročnej zmluvy uzatvorenej so zahraničnou organizáciou kolektívnej správy nevyplýva ani špecifikácia nositeľov majetkových práv a ani špecifikácia predmetov ochrany, ktoré na základe uvedenej zmluvy mali dať v zmluve neuvedení nositelia majetkových práv žalobcovi prostredníctvom zahraničnej organizácie kolektívnej správy do správy. Menný zoznam údajných slovenských nositeľov majetkových práv nie je podľa názoru žalovaného dôkaz spôsobilý akýmkoľvek spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v spore. Tú možno preukázať výlučne písomnou dohodou s nositeľom práv, pričom z jej obsahu musí byť zrejma konkrétna špecifikácia predmetov ochrany daných do správy v spojení s preukázaním tej skutočnosti, že práve tieto predmety ochrany boli žalovaným neoprávnene použité. Menný zoznam údajných nositeľov majetkových práv nijakým spôsobom nepreukazuje, že

by mal žalobca s ktorýmkoľvek z nich uzatvorenú dohodu o zastupovaní, rovnako z neho nevyplýva špecifikácia predmetov ochrany daných do správy a teda ani nie je možné účinne overiť, či došlo zo strany žalovaného v žalovanom období k neoprávnenému použitiu práve tých predmetov ochrany, ktorých výkon prislúcha práve v mennom zozname uvedených subjektov. Podobne ako v prípade menného zoznamu údajných nositeľov majetkových práv, tak aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií, ide o dôkaz nespôsobilý relevantným spôsobom preukázať aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v spore.

3.6. Rovnako ako v prípade špecifikácie nositeľov práv, neunesol žalobca bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno vo vzťahu k špecifikácii predmetov ochrany, ktoré údajne spravuje a ktoré mali byť zo strany žalovaného údajne použité v roku 2016. Žalobca opäť poukázal iba na prílohu k podaniu označeného ako žaloba, ktorou sú štatistiky žalobcom vybraných slovenských televíznych staníc (ďalej aj ako „štatistika vysielania“). Zo štatistiky vysielania vyplývajú výlučne tie skutočnosti, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom. Zo štatistiky vysielania ale už nie je možné zistiť, kto má byť nositeľom majetkových práv ku konkrétnemu predmetu ochrany, a teda ani nie je možné identifikovať, či ide o takého nositeľa práv, ktorý so žalobcom uzatvoril dohodu o správe práv a teda nie je možné ani zistiť, či konkrétny nositeľ dal žalobcovi to-ktoré dielo do správy. Z vyššie uvedeného potom nevyhnutne plynie záver vo vzťahu k povinnosti žalobcu tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti podľa § 150 ods. 1 CSP (niesť bremeno tvrdenia), že žalobca doposiaľ (procesne neúčinne - odkazom na prílohu) tvrdí len toľko, že zastupuje nositeľov majetkových práv uvedených v zozname nositeľov a súčasne (procesne neúčinne odkazom na prílohu) tvrdil, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania. Netvrdil však, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky (a teda údajne neoprávnené použitým dielam) zastupuje konkrétnych nositeľov majetkových práv označením ich identifikačných údajov, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo u žalobcu prihlásili za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany. Inými slovami, z tvrdení žalobcu nie je možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť a síce - kto je nositeľom majetkových práv k audiovizuálnemu dielu a súčasne potom nie je možné účinne konfrontovať žalobcove (dosiaľ neúčinné) tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním údajne zastúpených nositeľov majetkových práv. Ak nevieme, kto nositeľom majetkových práv k určitému dielu je, nevieme ani to, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje. Ak potom absentuje takéto zásadné tvrdenie vo vzťahu ku zásadnej skutočnosti týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie, nemôže žalovaný ani riadne uplatňovať svoje procesné právo navrhovať dôkazy, ak realizácia tohto práva má smerovať k vyvracaniu takéhoto neexistujúceho tvrdenia. V tomto kontexte navrhol, aby súd postupoval v zmysle § 150 ods. 2 CSP a požiadal žalobcu o ďalšie skutkové tvrdenia vo vzťahu k tým skutočnostiam, kto je nositeľom majetkových práv pri jednotlivých audiovizuálnych dielach podľa štatistiky vysielania predloženej žalobcom súdu. Ak teda žalobca vykonáva rozúčtovanie prijatých peňažných plnení na účet ním zastúpených nositeľov práv na základe skutočného použitia toho ktorého individuálneho diela, celkom zrejme vedie presné zoznamy, z ktorých je zrejmé, ktoré dielo a ktorého nositeľa práv (menovite) bolo použité vo vysielaní uvedenom v štatistike vysielania a na základe tejto skutočnosti mu potom poukazuje prijaté peňažné plnenia (licenčnú odmenu, príjmy z bezdôvodného obohatenia a pod.). Pokiaľ nie je zo strany žalobcu na základe jeho tvrdení vytvorené prepojenie medzi zoznamom nositeľov majetkových práv na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2016, nemožno overiť, či nositelia majetkových práv, ktorých zoznam predložil do konania žalobca, sú práve tými subjektami, ktorých diela boli obsahom vysielania v roku 2016. Ak potom žalobca ďalej tvrdil, že žalovaný používa predmety ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do „správy“ zverili, musí toto svoje oprávnenie v tomto konaní preukázať a až následne môže preukazovať, či vôbec k použitiu tých ktorých predmetov ochrany v rozhodujúcom období došlo.

3.7. Žalovaný je toho názoru, že nemožno po každom ubytovacom či reštauračnom zariadení paušálne požadovať, aby platilo bezdôvodné obohatenie za použitie „nevedno čoho“ práve žalobcovi len preto, že je registrovanou organizáciou kolektívnej správy a to bez znalosti nositeľov majetkových práv a rozsahu ich diel, ktoré žalobca v súlade s ustanoveniami Autorského zákona zastupuje a zároveň, ktoré boli preukázateľne obsahom vysielania a teda aj verejného prenosu, a tak podstúpiť riziko, že následne bude čeliť žalobe samotného nositeľa práv, ktorý sám zastúpený žalobcom nie je, alebo síce je, ale nie práve vo vzťahu k predmetu ochrany, ktorého sa prípadný verejný prenos bude týkať. Súd nemôže automaticky a bez ďalšieho považovať aktívnu vecnú legitimitáciu za preukázanú len na

základe neurčitých zmlúv, či akéhosi menného zoznamu osôb vyhotoveného žalobcom a pripojeného „televízneho programu“ s týmto zoznamom osôb nesúvisiacim, ktorého zdroj je navyše neznámy. Žalobca žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu použitia audiovizuálnych diel zaradených do vysielania. V týchto prípadoch ale nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori ako osoby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti, ktorým autori nimi vytvorené „čiastkové diela“ dodali „do audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena na základe výhradných licenčných zmlúv. Teda je pravidlom, že výkon majetkových práv súvisiacich s dielom v oblasti audiovizie prislúcha iným osobám odlišným od autorov. Objektívne nemôže a ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv hoci naďalej zostávajú autormi svojich „čiastkových diel“ a teda osobnostná zložka ich subjektívnych autorských práv ostáva nedotknutá. Tak sa potom podľa názoru žalovaného deje a deje sa tak už veľmi dlhý čas, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát, a to by bol z pohľadu autorov ešte ten lepší prípad, keďže finančné plnenia sú smerované žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy a im samým v mnohých prípadoch v konečnom dôsledku nie je prerozdelené nič, alebo len symbolické plnenie.

3.8. Žalovaný si bol vedomý, že do úvahy prichádzajúcich predmetov ochrany môže byť väčšie množstvo. A teda mohol nastať procesný stav non liquet (t. j. preukazovanie podstatných okolností v celom rozsahu nie je možné alebo hospodárne). Avšak aj v takomto prípade má súd povinnosť vykonať dokazovanie na „relevantnej vzorke“ (napr. 50 prípadov). Nič by žalobcovi nemalo brániť, aby takýto počet tvrdení súdu poskytol a riadne preukázal. Žalobca tak ale neurobil. A neurobil tak práve z dôvodu, že v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, a teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát. Žalovaný za účelom preukázania tejto vyššie uvedenej skutočnosti si preto náhodne vybral zo štatistiky vysielania niekoľko predmetov ochrany, vo vzťahu ku ktorým chcel preukázať, že žalobca oprávneného nositeľa majetkových práv k týmto predmetom ochrany nezastupuje (resp. že žalobca dosiaľ nepreukázal, že by oprávneného nositeľa na základe zmluvy a s nositeľom dohodnutom rozsahu naozaj zastupoval). Paradoxne aj z uvedenej „vzorky“ (program RTVS Jednotka) náhodne vybraných zmlúv bolo jednoznačne preukázané, že žalobca v audiovizii reálne nevykonával žiadne majetkové práva na účet žiadneho z autorov predmetov ochrany a naopak neoprávnené uplatňoval nároky, ktoré mu nepatria. Žalovaný na verejne dostupnom portáli Centrálného registra zmlúv (www.crz.gov.sk) dohľadal zmluvy týkajúce sa vyššie uvedených predmetov ochrany a zistil, že RTVS mala s jednotlivými autormi prekladu (resp. úprav dialógov) uzatvorenú Zmluvu o vytvorení audiovizuálneho diela a o udelení licencie na jeho použitie. Ďalej argumentoval, že autori sa síce autorsky podieľali na výrobe audiovizuálnych diel, zároveň však tí istí Autori zmluvami udelili RTVS ako výrobcovi zvukovo-obrazového záznamu súhlas, aby RTVS ich dielo použila spôsobom dohodnutým v zmluve. Následne podľa čl. IV zmlúv Autori zmluvami udelili RTVS výhradný súhlas (výhradnú licenciu) na všetky spôsoby použitia konkrétneho predmetu ochrany, okrem iného aj na verejný prenos diela a/alebo rozmnoženiny diela akýmkoľvek spôsobom, a to aj sprístupňovania diela a/alebo jeho rozmnoženiny verejnosti. Autori sa tiež v čl. V zmlúv zaviazali neudelieť tretej osobe licenciu na spôsoby použitia udelené výhradnou licenciou vyplývajúcou z týchto Zmlúv a tiež sa zaviazali konať tak, aby RTVS nebránil vo využití jej majetkových práv vyplývajúcich z postavenia výrobcu zvukovo - obrazového záznamu. Z uvedených zmlúv teda jednoznačne vyplýva, že v týchto prípadoch by nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neoprávneného použitia predmetu ochrany ako oprávnenému nositeľovi práv prislúchal jedine a výlučne RTVS. Zároveň žalovaný z opatrnosti žiadal a navrhoval, aby súd postupom podľa § 189 a § 190 CSP vyžiadal od prevádzkovateľa Televízie Joj všetky koprodukčné zmluvy, zmluvy o vytvorení diela a všetky licenčné zmluvy, na základe ktorých bol oprávnený vysielat' seriál Aféry v roku 2016 a na základe ktorých bol oprávnený použiť vo vysielaní v roku 2016 predmetný seriál.

3.9. Žalobca ďalej uviedol, že nepopiera práva autorov požadovať súhlas na každé použitie ich diela i na poskytnutie odmeny za každé takéto použitie. V tomto konaní je predmetom uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za údajné neoprávnené použitie doposiaľ nevedno akých diel. Ak žalovaný aj vykonával verejný prenos prostredníctvom technického zariadenia, nie je možné tvrdiť, že vykonával verejný prenos práve tých diel, ktoré spravoval žalobca, a že tým žalovaný neoprávnené zasiahol do práv práve tých nositeľov práv, ktorých zastupuje žalobca. V tomto smere žalobca neprodukuje žiadne dôkazy a z jeho vyjadrení je zrejmé, že ani produkovať nemieni, čo rovnako musí nevyhnutne viesť ku strate sporu. Žalobca tvrdil, že dokazovanie predmetov ochrany, ktoré mali byť

neoprávnene použité a teda aj dokazovanie skutočností vo vzťahu „na úkor koho“ a „v akom rozsahu“ malo údajne dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, nie je možné a je nezmyselné. Sám však potvrdil presný opak, keď k svojmu podaniu priložil štatistiku vysielania za rok 2016 na CD nosiči. O nepravdivosti tvrdenia žalobcu vo vzťahu k objektívnej nemožnosti dokazovania svedčila aj skutočnosť, že žalovaný, hoci v obmedzenom rozsahu, ale predsa k tomuto odporu predložil relevantné dôkazy, resp. navrhol vykonanie ďalších. Žalobca však neurobil ani len to. V sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia sa predpokladá preukázanie reálneho použitia predmetov ochrany, ktoré na základe dohody s nositeľom práv spravuje práve žalobca. V ďalšom svoje tvrdenia podporil § 451 ods. 1 a 456 Občianskeho zákonníka a § 58 ods. 1 písm. i) a § 164 ods. 1 Autorského zákona. K rozsudku SGAE v. Rafael Hoteles SA sa ESD zaoberal inter alia povahou verejného prenosu vo vzťahu k posúdeniu, či samotná existencia TV prijímača na hotelovej izbe a súčasného poskytovania televízneho signálu hotelovým zariadením do tohto TV prijímača spĺňa povahu „verejného prenosu“. Záverom bolo, že na to, aby dochádzalo k verejnému prenosu postačuje funkčný TV prijímač a TV signál sprostredkovaný hotelom prostredníctvom tohto TV tzv. „novej verejnosti“. Za predpokladu, že takýmto verejným prenosom dochádza aj k šíreniu predmetov ochrany, je potrebné na toto použitie uzavretie licenčnej zmluvy. Rozsudok ESD neriešil ani len v náznakoch vzťahu bezdôvodného obohatenia, ktoré by mali vzniknúť v súvislosti s neoprávneným verejným prenosom predmetov ochrany. Na tomto mieste teda žalovaný poukázal na existenciu dvoch odlišných právnych vzťahov, ktoré žalobca zrejme cielene neustále zamieňa a spája neakceptovateľným spôsobom. Prvým je licenčný vzťah a druhým vzťah bezdôvodného obohatenia. Žalobca nijakým relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalovaný skutočne mal vo svojom ubytovacom zariadení čo i len jeden TV prijímač (pričom túto skutočnosť nemožno odvodzovať výlučne z reklamnej informácie na internetovej stránke žalovaného, ktorá môže byť neaktuálna alebo nepravdivá). Taktiež žalobca nijakým relevantným spôsobom nepreukázal, že by žalovaný prijímal televízny signál (pričom príjem televízneho signálu nemožno odvodzovať výlučne z reklamnej informácie na internetovej stránke žalobcu, ktorá môže byť nepravdivá alebo neaktuálna), žalobca dosiaľ žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, čo i len v jednom jedinom prípade, že žalovaný skutočne mal voči žalobcovi kontraktačnú povinnosť (žalovaný tvrdí, že takúto povinnosť voči žalobcovi nemal, pričom aj za účelom preukázania tejto skutočnosti navrhol v bode III. tohto odporu dokazovanie). Ak platí, že žalovaný nemal voči žalobcovi kontraktačnú povinnosť (keďže žalobca túto v minulosti a ani v tomto konaní riadne nepreukázal, a to v súlade s ust. § 43 Občianskeho zákonníka v spojení s § 165 ods. 2 Autorského zákona a v spojení s § 177 ods. 1 Autorského zákona), tak potom platí, že žalovaný nemá voči žalobcovi ani povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, vzniknuté na úkor údajných a dosiaľ žalovanému neznámych oprávnených nositeľov práv.

3.10. K argumentom žalobcu ohľadom „obvyklej“ licenčnej odmene žalovaný uviedol, že je v zmysle ust. § 3 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOHS“) podnikateľom a to aj napriek skutočnosti, že ide o združenie autorov (fyzických osôb) a iných nositeľov práv založené bez účelu dosahovania zisku, vykonáva činnosti a konania, ktoré súvisia alebo môžu súvisieť so súťažou bez ohľadu na to, či tieto činnosti a konania sú alebo nie sú zamerané na dosahovanie zisku. Súčasne nie je činnosť žalobcu vyňatá z pôsobnosti ZOHS ani podľa § 2 ods. 2 ZOHS, keďže táto činnosť nie je vykonávaná vo všeobecnom verejnom záujme. Prospech z činnosti žalobcu nemá celé obyvateľstvo všeobecne, prípadne celé hospodárstvo SR, ale majú ho výlučne nositelia práv, ktorých žalobca zastupuje. Podľa názoru žalovaného je žalobca ako organizácia kolektívnej správy totiž svojim spôsobom „prostredníkom“ medzi nositeľmi práv k dielam a používateľmi týchto diel. Vstupuje do právnych vzťahov s nositeľmi práv, ktorých „kolektívne zastupuje“ a tiež s používateľmi autorských diel. Žalobca teda svojou činnosťou môže ovplyvňovať a aj ovplyvňuje dva trhy a síce (i) trh služieb kolektívnej správy vo vzťahu k nositeľom práv a (ii) trh licenčných služieb vo vzťahu k používateľom. Preto primárnou otázkou pri aplikácii súťažného práva na činnosti vykonávané žalobcom je posúdenie, ktorý trh sa má súťažným právom chrániť v danom prípade a síce, aké je vymedzenie relevantného trhu podľa § 3 ods. 2 ZOHS. Žalobca je zároveň jediným subjektom, ktorý môže licenciu za ňou zastúpených nositeľov práv (autorov) na území SR udeliť, sú títo používatelia voči žalobcovi vo vertikálnom vzťahu analogickému vzťahu odberateľ - dodávateľ. Žalobca potom v tomto ohľade pôsobí na slovenskom trhu poskytovaní súhlasu s verejným prenosom audiovizuálnych diel zastúpených autorov prostredníctvom akéhokoľvek technického zariadenia (trh licenčných služieb). Nesporná je aj aplikácia súťažného práva EÚ na činnosť OKS, čo je potvrdené SDEÚ v množstve rozhodnutí, napr. vo veci BRT v. SABAM (127-73), kde súd potvrdil, že správanie OKS s dominantným postavením na trhu musí podliehať kontrole aplikujúcej článok

102 Zmluvy o fungovaní európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) a tiež objasnil, že OKS neposkytuje služby vo „všeobecnom ekonomickom záujme“ a z tohto dôvodu nie je aplikácia súťažného práva obmedzená v zmysle článku 106 ZFEÚ. Žalobca je teda podnikateľom podľa slovenského súťažného práva i podľa práva EÚ a jeho činnosť nepochybne podlieha kontrole zo strany autorít aplikujúcich súťažné právo v SR i EÚ, a teda aj zo strany súdov, aplikujúc okrem vnútroštátneho súťažného práva aj právo EÚ, osobitne priamo aplikovateľný článok 102 ZFEÚ. Žalobca je podnikateľom, ktorý má na relevantnom trhu tzv. licenčných služieb opísaných vyššie dominantné postavenie, nakoľko v súlade s § 8 ods. 1 ZOHS nie je vystavený podstatnej súťaži, a ktorý sa vzhľadom na svoju ekonomickú silu môže správať nezávisle. Od 01.01.2015 začal žalobca uplatňovať voči používateľom sadzobník licenčných odmien, ktoré sú neprimerane vysoké. Svoje tvrdenie žalovaný podporil aj listom Protimonopolného úradu SR z roku 2015, kde úrad uviedol že sadzby odmien uplatňovaných zo strany žalobcu sú jedny z najvyšších v Európe. V súvislosti s vyššie uvedeným prebiehali v roku 2015 a začiatkom roku 2016 rokovania medzi žalobcom a Zväzom hotelov a reštaurácií SR (ďalej len „ZHR SR“), ktorého je aj žalovaný členom. Žalobca žiadne informácie týkajúce sa rozhodujúcich skutočností pre posúdenie, či licenčné odmeny uplatňované podľa neho jednostranne určeného sadzobníka spĺňajú kritériá primeranosti doteraz neposkytla. Motívom ZHR SR žiadať preukázanie toho, či vôbec žalobca skutočne zastupuje nositeľov práv, o ktorých to tvrdí („tisícky autorov domácich aj zahraničných a milióny predmetov ochrany“) a súčasne aj prezentovanie informácii týkajúcich sa predmetov ochrany, vo vzťahu ku ktorým vykonáva kolektívnu správu autorských práv, bola, a stále je, legitímna požiadavka, a to jednak z dôvodu posúdenia (ne)existencie kontraktnej povinnosti aj jednak aj z dôvodu potreby konfrontovať návrh licenčnej odmeny žalobcu vychádzajúceho z jeho sadzobníka s požiadavkou primeranosti vo vzťahu k spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diel. To všetko samozrejme vo vzťahu ku tzv. verejnému prenosu audiovizuálnych diel prostredníctvom „široenia“ vysielania televíznymi prijímačmi v prípadoch, ak členovia ZHR SR skutočne takýto verejný prenos vykonávajú. Žalobca žiadne informácie vo vzťahu ku kritériám a metodike určovania výšky licenčných odmien, ani žiadne informácie týkajúce sa ekonomického zdôvodnenia niekoľkonásobne vyšších licenčných odmien oproti iným štátom Európy ani ZHR SR ani jeho členom neposkytla. Žalobca pri určení výšky žalobou uplatňovaného bezdôvodného obohatenia teda vychádza zo svojho jednostranne určeného sadzobníka odmien uplatňovaného v roku 2016. Žalobca výšku odmien jednostranne určenú podľa svojho sadzobníka prezentuje ako obvyklú licenčnú odmenu pri obdobných zmluvných podmienkach s odôvodnením, že v roku 2016 uzavrela hromadné licenčné zmluvy na identický obsah, rozsah a spôsob použitia audiovizuálnych diel, pričom licenčná odmena bola vo všetkých prípadoch dohodnutá v súlade so sadzobníkom žalobcu. Podľa názoru žalovaného je neprijateľné, ak žalobca z pozície monopolu jednostranne „vnucuje“ svoju ničím nepodloženú predstavu o výške licenčnej odmeny, o ktorej len bez ďalšieho tvrdí, že spĺňa podmienky primeranosti.

3.11. Ďalej žalovaný uviedol, že vo vzťahu ku tejto odmene nie sú zrejmé, ani zverejnené, ani verejne diskutované kritériá, či metodika jej určenia, čo neumožňuje žiadnu kontrolu vo vzťahu k podmienkam jej primeranosti, prípadne posúdenia jej „pomery k hospodárskej hodnote poskytnutého plnenia“. Žalovaný, nad rámec svojej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti predložil súdu komparatívnu analýzu vypracovanú na podnet ZHR SR spoločnosťou KPMG, a to s cieľom preukázania (na základe v analýze použitej metódy komparácie) neprimeranosti výšky licenčnej odmeny uplatňovanej žalobcom (od ktorej sa odvíja aj výška bezdôvodného obohatenia) v porovnaní s inými štátmi Európy. Výsledkom analýzy je porovnanie stavu v SR so stavom vo vybratých krajinách Európy (Nemecko, Rakúsko, Francúzsko, Česko, Švajčiarsko, Španielsko) a tiež návrh optimálnej výšky licenčnej odmeny v podmienkach Slovenskej republiky zohľadňujúc priemernú výšku licenčných odmien v porovnávaných krajinách, HDP per capita, počet lôžok a pod. Výsledkom tejto analýzy je zistenie, že v Slovenskej republike je sadzba licenčných odmien uplatňovaných všetkými organizáciami kolektívnej správy najvyššia zo všetkých porovnávaných krajín. Kým vo Švajčiarsku sa uplatňuje priemerná mesačná sadzba za jednu izbu vo výške 0,30 € (mes./izba) v SR je to 7,30 € (mes./izba; čo je cca 24-násobne viac). Pokiaľ ide o sadzby uplatňované organizáciami kolektívnej správy zastupujúcich autorov audiovizuálnych diel, je výsledok porovnania analogický. Žalovaný sa preto domnieval, že v konaní či pôsobení žalobcu ako je opísané vyššie, je možné identifikovať také správanie, konania a činnosti, ktoré sú podľa § 8 ods. 2 písm. a) ZOHS zakázané, ale aj iné reprobované správanie s odkazom na demonštratívny výpočet uvedený v tomto ustanovení ZOHS a tiež podľa článku 102 ZFEÚ. Výška uplatňovaných licenčných odmien (5-násobok priemeru krajín Európy) uplatňovaných v SR zo strany žalobcu nie je žiadnym spôsobom odôvodnená, a akékoľvek snahy o jej zdôvodnenie zo strany ZHR SR boli zo strany žalobcu ignorované. Žalobca nikdy nezdôvodňoval ani nezverejňoval hospodársku hodnotu poskytnutého plnenia pre používateľov,

ani sa len nesnažil o otvorenie diskusie na túto tému. Vo svojom podaní žalovaný taktiež spomenul rozsudok SDEÚ C-52/07 Kanal 5 et. Al. v STIM, kde súd uviedol, že objem vysielania je významný pre posúdenie dôvodnosti výšky uplatňovanej odmeny a v tomto kontexte poznamenal, že systém odmien je akokoľvek považovaný za zneužitie, ak existuje spôsob, ktorý umožňuje precíznejšie identifikovanie použitia diel ako aj identifikovanie „divákov“, teda tých, ktorí majú z vysielania týchto diel úžitok. Pokiaľ žalobca nevedel a nevedie riadne štatistiky vysielaní vo vzťahu k ňou spravovaným dielam na základe dohôd s autormi, hoci takéto vedenie štatistík objektívne možné je, čo už v priebehu súdnych konaní, ktoré žalobca v súčasnosti vedie proti členom ZHR SR, aj vyšlo najavo, a súčasne, ak žalobca nezohľadňuje počty osôb, ktorým môžu byť tie isté diela aj reálne verejným prenosom paralelne alebo následne sprístupňované v ubytovacích zariadeniach. Podľa názoru žalovaného je konanie žalobcu jednoznačným prejavom zakázaného zneužitia dominantného postavenia žalobcu na relevantnom trhu a súčasne z toho dôvodu ide zo strany žalobcu aj o nekalosúťažné konanie podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda aj konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka a súčasne ide aj o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca argumentoval aj tým, že žalobca vedie veľké množstvo súdnych sporov z titulu o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorých uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s tým, že odmenu podľa sadzobníka prezentuje ako „obvyklú“ licenčnú odmenu, od ktorej sa odvíja aj výška bezdôvodného obohatenia. Keďže riešenie otázky, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu v zmysle ZOHS, patrí výlučne do právomoci iného orgánu verejnej moci a síce Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, žalovaný bol toho názoru, že v predmetnej veci je daný dôvod na obligatórne prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Svoje tvrdenia žalovaný podporil rozsudkom ESD vo veci C-177/16, zo dňa 14.09.2017.

3.12. Záverom žalovaný zdôraznil, že žalobca si sám zvolil spôsob a formu ochrany ním tvrdených práv patriacich niekomu, koho údajne zastupuje, keď sa rozhodol žalovať o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozhodol sa tak pre prípady tzv. verejných prenosov predmetov ochrany uvedomujúc si aktuálny legislatívny stav a aj jeho vlastné (ne)možnosti dokazovania ním tvrdených skutočností. Ak žalobca sám implicitne aj explicitne tvrdil, že základné predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia preukazovať vôbec nemusí a ani nebude, hoci túto formu žaloby si zvolil sám, niet podľa názoru žalovaného inej možnosti, ako žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena i absenciu rozhodujúcich skutkových tvrdení zo strany žalobcu.

3.13. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol súdu zrušiť vydaný platobný rozkaz a vyzvať žalobcu na odstránenie spomenutých vád žaloby a pre prípad odstránenia vád podania v stanovenej lehote navrhol, aby súd rozhodol, že žalobu v celom rozsahu zamietá a žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Uznesením č.k. 11Ca/11/2017-199 zo dňa 10.05.2018 súd zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava I č.k. 11Ca/11/2017-30 zo dňa 14.03.2018, vzhľadom na splnenie zákonných podmienok citovaného § 267 ods. 3 CSP, teda skutočnosti, že žalovaný podal odpor s vecným odôvodnením v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu, súd zrušil platobný rozkaz č.k. 11Ca/11/2017-30 zo dňa 14.03.2018.

5. V replike doručenej súdu dňa 15.06.2018 žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného týkajúceho sa vád podania. Bol názoru, že podanie z 15.12.2017 je žalobou, a že spĺňa všeobecné náležitosti vyžadované § 127 ods. 1 CSP, ako aj osobitné náležitosti vyžadované § 132 CSP a nasl., a že konajúci súd na rozdiel od žalovaného v žalobe našiel opis rozhodujúcich skutočností a aj konkrétne skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatňovanému nároku, dôkazy a aj žalobný návrh. Poukázal na § 151 ods. 1 a 2 CSP a uviedol, že generálne popretie skutkových tvrdení uvedených v žalobe žalovaným, je v rozpore s § 151 CSP a je teda neúčinné. Žalobca mal za to, že preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu, a tak nesúhlasil ani s názorom žalovaného uvedeným v odpore ohľadne jej nepreukázania. K rozporu inštitútu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy vzťahujúcej na spôsob použitia predmetu ochrany formou verejného prenosu žalobca uviedol, že inštitút rozšírených licenčných zmlúv je v krajinách EÚ pomerne bežným inštitútom, pričom je zakotvený v právnych úpravách viacerých členských štátov, a to napríklad v Českej republike, Rakúsku, Maďarsku, Nemecku, Veľkej Británii, Švédsku, Fínsku, Dánsku a Nórsku, kedy ide o inštitút, ktorý je používaný dokonca už od 60. rokov minulého storočia. Zmyslom a účelom inštitútu rozšírených licenčných zmlúv je predovšetkým reagovať na obdobné spôsoby používania diel,

ako je predmetom tohto konania, kedy ide o masové použitie diel, pri ktorom je individuálny výkon práv jednotlivými nositeľmi práv prakticky nemožný, nakoľko by bol neprimerane náročný a náklady s ním spojené by ďaleko prevyšovali prípadné príjmy z licenčných odmien autorov. Tento inštitút je teda formou výkonu práv autorov a spôsobom jeho zabezpečenia, a teda jeho cieľom a účelom je práve ochrániť právo autora a zabezpečiť, aby za každé použitie diel získal jemu pariacu odmenu. Inštitút rozšírených licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov tým, že im poskytuje možnosť získať oprávnenie na takéto masové použitie diel, zabezpečenie čoho individuálnym jednaním s jednotlivými nositeľmi práv by pre používateľa bolo neprimerane náročné a nákladné, taktiež s ohľadom na skutočnosť, že samotný používateľ pri takomto spôsobe použitia sám ani nevie a nemá možnosť zistiť, ktoré predmety ochrany bude takto používať. Používateľ má podpísaním rozšírenej licenčnej zmluvy právnu istotu, že všetky diela určitého druhu, ktoré používa daným spôsobom používa legálne a záruku, že žiadny nositeľ práv bez ohľadu na skutočnosť, či je alebo nie je zastupovaný žalobcom na zmluvnom základe dodatočne nevznesie voči nemu žiadne nároky súvisiace s použitím diel. Na existenciu inštitútu rozšírených licenčných zmlúv pamätal aj normotvorca žalovaným citovanej Smernice, kedy v samotnom znení smernice, v jej úvodných ustanoveniach v bode 18 uvádza, že: „Táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv, ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností.“ Vzhľadom na uvedené mal tak za zrejmé, že samotný obsah a výslovné znenie Smernice uvádza, že jej ustanoveniami nie je dotknutá platnosť právnych úprav členských štátov, ktoré ustanovujú inštitúty rozšírených licenčných zmlúv, ktoré v členských štátoch poskytujú organizácie kolektívnej správy práv. Samotný tvorca tejto normy v jej obsahu teda výslovne zakotvil, že existencia a uplatňovanie inštitútu rozšírených licenčných zmlúv je súladné s ustanoveniami Smernice, a teda súladné s právom EÚ, pričom opätovne podotýkame, že tento inštitút je uplatňovaný vo viacerých členských krajinách a bol uplatňovaný vo viacerých členských krajinách už aj v čase tvorby danej Smernice. Žalobca poukázal aj na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu a to na bod 12 úvodných ustanovení. Žalobca bol tak názoru, že právo EÚ tak nespochybniteľne inštitút rozšírených hromadných licenčných zmlúv ako aj inštitút povinnej kolektívnej správy pozná a dokonca ho v určitých oblastiach používania predmetov ochrany aj preferuje s cieľom zabezpečenia udelenia súhlasu na používanie všetkých druhov diel pre daný spôsob používania a s cieľom zabezpečenia vyplácania odmeny všetkým nositeľom práv za používanie diel, ktoré by sami nemohli riadne kontrolovať či presadzovať. Pokiaľ teda žalovaný tvrdí opak, a teda, že inštitút rozšírených licenčných zmlúv je v rozpore so Smernicou, tak v tom prípade bol názoru, že žalovaný buď nie je oboznámený s celým znením danej Smernice, alebo považuje metódy systematického a teleologického výkladu právnych noriem za neexistujúce a bezobsažné pojmy a má za to, že môže z izolovaného znenia jedného ustanovenia Smernice vyvodzovať závery, ktoré sú v priamom rozpore s jej ostatnými výslovnými ustanoveniami a následne žiadať súd, aby v súlade s ním prezentovanými názormi ignoroval výslovné ustanovenia právneho poriadku EÚ, čo má zrejme byť podľa žalovaného obsahom tzv. zásady prednosti újnjného práva, tzv. eurokonformného výkladu atď..

5.1. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v Slovenskej republike okrem neho uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy aj ďalšia organizácia kolektívnej správy práv, a to SOZA vo vzťahu k hudobným dielam. SOZA uzatvorila pre rok 2016 so ZHR SR kolektívnu licenčnú zmluvu v zmysle § 77 Autorského zákona, ktorá sa vzťahuje aj na žalovaného. SOZA je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy a tak pri uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy využíva inštitút rozšírenej hromadnej licencie a uzatvára s organizáciou združujúcou používateľov (v tomto prípade ZHR SR, ktorého je žalovaný členom) takú kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas za všetkých autorov na použitie všetkých diel, t.j. aj nezastupovaných na zmluvnom základe. Aj vo svetle tejto skutočnosti považoval argumentáciu žalovaného za účelovú a majúcu za cieľ poškodiť práva autorov a dosiahnuť svoju ochranu, ako subjektu dlhodobo vedome porušujúceho práva autorov. K rozsudku Súdneho dvora EÚ C-301/15, o ktorý žalovaný opiera svoju argumentáciu uviedol, že predmetom prejudiciálnej otázky bolo, či konkrétna právna úprava Francúzska, týkajúca sa rozmnožovania obchodne nedostupných diel a verejného prenosu obchodne nedostupných diel v digitálnej podobe je v súlade so Smernicou, čo je skutkovo a aj právne odlišné od verejného prenosu diel technickými zariadeniami, čo je predmetom tohto konania. Nesúhlasil tak s názorom žalovaného, že je bez právneho významu skutočnosť, že vec C-301/15 sa skutkovo týka iného spôsobu verejného prenosu a iného druhu diel. Každý, kto sa oboznámi s obsahom tohto rozsudku zistí, že Súdny dvor EÚ rozhodol tak ako rozhodol nie preto, že by organizácia kolektívnej správy vo Francúzsku nemohla vykonávať práva aj za nositeľov

práv nezastupovaných na zmluvnom základe, teda formou rozšírenej licencie, ale preto, že konkrétne podmienky právnej úpravy Francúzska v prípade obchodne nedostupných kníh pre daný výkon práv považuje Súdny dvor EÚ za nesúladné so Smernicou. V prípade audiovizuálnych diel je nesporné, že ich autori môžu predpokladať, že predmety ochrany budú obsahom televízneho vysielania a aj verejného prenosu technickými zariadeniami. Mal tak za nesporné, že právna úprava § 79 Autorského zákona nijak neobmedzuje ani nepodmieňuje právo nositeľa práv vylúčiť kolektívnu správu. Žalobca ďalej konštatoval, že súhlasí s názorom žalovaného, že princípy práva EÚ, o prednosti práva EÚ, priameho a nepriameho účinku smerníc sú bezpochyby základné princípy práva EÚ, ktorými sú členské štáty, a teda aj vnútroštátne súdy viazané, a to rovnako aj v tejto prejednávanej veci. Poukázal však na skutočnosť, že žiaden z princípov práva EÚ, a to ani princíp prednosti práva EÚ, ani žiaden iný, nemôže mať za dôsledok to, čo má za snahu dosiahnuť žalovaný, a to priznanie právnej ochrany osobe, ktorá dlhodobo vedome porušuje práva autorov a používa ich diela bez akéhokoľvek súhlasu alebo aspoň len snahy takýto súhlas získať, a zároveň mať za dôsledok odoprenie právnej ochrany autorov diel, ktoré žalovaný dlhodobo flagrantly spôsobom neoprávnene používa. Zároveň žiaden z princípov práva EÚ nemôže priznať účinnosť a prednosť takému výkladu úniijného práva uvádzaného žalovaným, ktorý je v priamom rozpore z výslovným znením, zmyslom a účelom relevantného úniijného práva, ani nemôže žiaden z princípov práva EÚ vyvolať stav, v ktorom sa na základe účelového a hrubo skresľujúceho výkladu žalovaného bude považovať rozsudok Súdneho dvora EÚ, ktorý bol vydaný v právne a skutkovo značne odlišnej veci za analogický veci prejednávanej vnútroštátnym súdom. Pokiaľ žalovaný uvádza argumentáciu o princípoch práva EÚ, tak tu len odkázal na skutočnosti, ktoré sme už podrobne uviedol, a to, že relevantné úniijné právo je založené na prísnej a účinnej ochrane práv autorov, a teda sleduje úplne opačný cieľ ako ten, ktorý sa žalovaný svojou argumentáciou zjavne snaží dosiahnuť. Mal tak za to, že žalovaného tvrdenie o tom, že § 79 ods. 1 písm. b) Autorského zákona je v rozpore s obsahom a cieľom Smernice je bezbrehou snahou presvedčiť súd, aby neprihliadal na platnú právnu úpravu SR a EÚ a postupoval v rozpore s čl. 16 CSP.

5.2. K nemožnosti účinne tvrdiť a preukazovať aktívnu vecnú legitímáciu v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia oprávnením na výkon kolektívnej správy práv predovšetkým poukázal na § 164 ods. 1 veta prvá a ods. 5 Autorského zákona. Ako už uviedol, v zmysle § 79 ods. 1 a 5 Autorského zákona uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie predmetných diel verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, a to jednak za nositeľov práv zastupovaných podľa § 164 Autorského zákona na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorí ním nie sú zastupovaní podľa § 164 Autorského zákona. Podľa § 169 ods. 4 je organizácii kolektívnej správy uložená povinnosť vyberať v súlade s Autorským zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny a domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa § 143 ods. 1 Autorského zákona „Kolektívnu správu práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.“ Majetkové práva autora sú uvedené v § 19 Autorského zákona. Autorský zákon v § 58 ods. 1 demonštratívne uvádza, čoho sa môže domáhať autor, do ktorého práva (t.j. aj majetkového práva) sa neoprávnene zasiahlo. Jedným z nárokov autora je v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) Autorského zákona vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy tento nároku sa v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy, pričom zároveň ale v zmysle § 169 ods. 4 Autorského zákona je organizácia kolektívnej správy dokonca aj povinná sa domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Túto povinnosť nemá iba v tom prípade, pokiaľ nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne. Ustanovenie § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka, na ktoré žalovaný poukázal, síce uvádza, že predmet bezdôvodného obohatenia sa má vydať tomu, na úkor koho sa získal, avšak z osobitnej právnej úpravy v Autorskom zákona, ktorá má v danom prípade prednosť, vyplýva, že organizácia kolektívnej správy sa môže a zároveň aj musí domáhať jeho vydania a teda povinný subjekt má povinnosť jej ho vydať. Z právnej úpravy Autorského zákona teda vyplýva, že organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 Autorského zákona v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany, a pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na

zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou.

5.3. Tvrdenie žalovaného, že môže preukázať aktívnu vecnú legitímáciu iba tak, že preukáže konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec, v akom rozsahu a pre ktoré konkrétne predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv, a zároveň preukáže, že sa jedná o také konkrétne predmety ochrany, ktoré žalovaný v žalovanom období naozaj neoprávnene použil, je v prípade hromadného používania predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami v hlbokom rozpore s princípmi, na ktorých je Autorský zákon založený, je ignoranciou inštitútu kolektívnej správy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej licenčnej zmluvy. Žalobca mal tak za to, že interpretácie žalovaného sú v hlbokom rozpore aj s cieľmi zákonodarcu, uvedených v dôvodovej správe k Autorskému zákonu. K právnomu názoru žalovaného ako by mohla byť aktívna vecná legitímácia preukázaná žalobca súdu uviedol, že aby nedochádzalo k neoprávneným zásahom do práv autorov a iných nositeľov práv, pre ktorých je najmä pri hromadnom používaní predmetov ochrany takmer nemožné alebo veľmi obtiažne zisťovať a kontrolovať používanie predmetov ochrany a uplatňovať svoje práva individuálne, a na druhej strane kedy je pre používateľov získavať individuálne súhlasy nositeľov práv obtiažne, resp. takmer nemožné a pokiaľ áno tak iba so značnými ekonomickými nákladmi, je v právnej úprave v Autorskom zákone (a nielen v právnej úprave SR) založený systém kolektívnej správy, inštitút hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Takýmto spôsobom štát zabezpečuje realizáciu verejného záujmu - ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv v zmysle medzinárodného práva a zjednodušuje legálny prístup k používaniu predmetov ochrany širokej verejnosti. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamov tisícov nositeľov práv, tisícok zmlúv, zoznamov státisícov predmetov ochrany je teda v rozpore s princípom kolektívnej správy, v kontexte platnej právnej úpravy je nelegitímna a šikanózna, kedy jediným cieľom žalovaného, ako neoprávneného používateľa predmetov ochrany, je odvrátiť pozornosť súdu od merita veci a upriamiť ju na dokazovanie odporujúce hmotnému právu. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na Nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 2186/14 bod 32. Uviedol, že je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky, ktoré zastupuje (najmä réžia, scenár, literárna predloha, dialógy). Bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, toľž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose technickými zariadeniami. Navyše je nesporné, že diela okruhu autorov ním zastupovaných tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania, keď ide najmä o diela autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel - predlôh, prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel, autori výtvarných diel napr. pri animovaných filmoch atď.. Napriek tejto notoriete a teda nad rámec potrebného dokazovania založil do spisu prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia Ministerstva kultúry SR správu a ktoré boli použité v r. 2016 vo vysielaniach aspoň základných slovenských televíznych staníc. Žalovaný sa domáhal predloženia detailných zoznamov s uvedením konkrétnych autorov tvrdiac, že to je technicky možné a pre rozhodnutie vo veci podstatné. Takéto dokazovanie je síce technicky možné, avšak v rozpore so samotným zmyslom inštitútu kolektívnej správy a pre rozhodnutie vo veci samej nepodstatné.

5.4. Žalobca uviedol, že už nad rámec potrebného a účelného dokazovania súdu predložil k už predloženým zoznamom použitých audiovizuálnych diel v r. 2016 na základných slovenských televíznych staniciach aj štatistiku, v zmysle ktorej vyplatil za použitie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami nositeľom práv licenčné odmeny vybrané podľa rozšírených hromadných licenčných zmlúv za 147.536 použití diel (2.050 strán). Z predmetnej štatistiky tak vyplýva, že za použitie predmetov ochrany verejným prenosom v r. 2016 uskutočňoval platby nositeľom práv, ktorí sú v tejto štatistike uvedení, a to za diela, ktoré boli predmetom televízneho vysielania (a teda následného verejného prenosu zo strany žalovaného) a ku ktorým vykonáva správu, a to buď na základe zmlúv o zastupovaní uzatvorených s jednotlivými nositeľmi práv, alebo na základe recipročných zmlúv uzatvorených so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy, alebo priamo na základe právnej úpravy rozšírenej licenčnej zmluvy obsiahnutej v Autorskom zákone. Na objasnenie predložil súdu aj čiastkové štatistiky vybraných konkrétnych autorov, ktorým vyplácal za konkrétne použité diela odmeny za ich použitie formou ďalšieho verejného prenosu. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej

judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Žalobca v zmysle uvedeného riadne preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu. Uvedený právny názor zaujali všeobecné sudy v desiatkach rozsudkov, osobitne poukázal na skutočnosť, že vyhovujúce rozsudky súdov prvej inštancie boli potvrdené Krajským súdom v Bratislave v konaní sp. zn. 6Co/232/2017, Krajským súdom v Banskej Bystrici v konaniach sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 16Co/168/2017 a sp. zn. 12Co/339/2017, Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, Krajským súdom v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017.

5.5. V replike uviedol, že sa so žalovaným prezentovaným ponímaním kolektívnej správy a preukazovania aktívnej vecnej legitimitácie nestotožňuje, tak ako aj všeobecné sudy, nakoľko je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov a aj používateľov, aby mali istotu oprávneného používania predmetov ochrany. Žalovaný, odkazujúc na § 150 ods. 2 CSP, sa domáhal, aby mu súd uložil povinnosť, aby k zoznamom státišícov predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2016 priradil jednotlivých nositeľov práv a preukazoval či vykonával v r. 2016 k nim správu predložením zmlúv. Žalovaný interpretuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako súčet dielčích nárokov jednotlivých nositeľov práv, keď trvá na tom, že je potrebné v konaní preukázať, do práv ktorého konkrétneho nositeľa práv a zásahom do ktorého konkrétneho diela a kedy v r. 2016 vysielaného, žalovaný skutočne zasiahol. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že licencia vo svojej podstate znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany. Licenčnou zmluvou vo všeobecnosti udeľuje autor používateľovi právo používať jeho dielo. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou a rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľom licenciu - t.j. právo do budúcnosti používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje a to za licenčnú odmenu. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Bez ohľadu na to, aké predmety ochrany budú použité počas licencovaného obdobia, používateľ je v zmysle hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy oprávnený používať všetky predmety ochrany kolektívne spravované danou oprávnenou organizáciou kolektívnej správy. Licenčná odmena sa preto stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný.

5.6. Žalobca konštatoval, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa v konaní domáha je v zmysle § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka určená ako suma zodpovedajúca najmenej odmene, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je tak irelevantné preukazovať skutočné použitie všetkých konkrétnych predmetov ochrany. Za relevantné je podľa jeho názoru iba preukázať, či bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo preukázal, a relevantné je tiež preukázať aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena za akú by žalovaný dostal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany a to bez ohľadu na to, ktoré všetky konkrétne diela akých všetkých konkrétnych nositeľov by použil. Žalobca preukázal výšku zvyčajnej licenčnej odmeny. Žalobca v nadväznosti na uvedené poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, sp.zn. C-367/2015 z 27.01.2017. Ďalej uviedol, že vedie celkové štatistiky použitia diel ním kolektívne spravovaných, slúžiace ako podklad pre rozúčtovanie príjmov za použitie diel káblovou retransmisiou, čo je odbor použitia spadajúci pod povinnú kolektívnu správu. V zmysle jeho interného predpisu - Rozúčtovacieho poriadku - sa odmeny a príjmy z bezdôvodného obohatenia vybrané za verejný prenos technickými zariadeniami rozúčtávajú podľa zásad platných pre rozúčtovanie za káblovú retransmisiu s tým, že príjmy za verejný prenos technickými zariadeniami z hromadných licenčných zmlúv, rozšírených hromadných licenčných zmlúv a z bezdôvodného obohatenia sa priradia k vybraným odmenám za použitie diel káblovou retransmisiou. Rozúčtovací poriadok ako jeho interný predpis je schvaľovaný jeho najvyšším orgánom, t.j. Valným zhromaždením, a je verejne dostupný na jeho webovej stránke. Licenčné odmeny vybrané podľa paušálne určených súm ako aj prijaté bezdôvodné obohatenia sa teda následne rozdeľujú medzi jednotlivých nositeľov práv v

súlade s jeho rozúčtovacím poriadkom všetkým nositeľom práv, ktorých diela boli súčasťou verejného prenosu technickými prostriedkami. Žalobca ďalej konštatoval, že nechápe argumentácii žalovaného, že majetkové práva k audiovizuálnemu dielu nevykonávajú samotní autori ako soby, ktoré dielo vytvorili (pôvodcovia diela), ale naopak vykonávajú ich producenti. K tomuto tvrdeniu uviedol, že audiovizuálne dielo nie je podľa Autorského zákona spoločným dielom, ale dielom s osobitnou právnou úpravou (§ 82 až 86 Autorského zákona), na ktoré sa podľa § 83 Autorského zákona primerane použijú ustanovenia § 15 o spoluautorstve. Audiovizuálne dielo nebolo považované za spoločné dielo v právnom režime zamestnaneckého diela ani podľa zákona č. 618/2003 Z.z. (ďalej Starý AZ), ale za osobitný druh diela spoluautorov, ako to vyplýva z § 5 ods. 2 Starého AZ. Pokiaľ teda žalovaný prisudzuje na základe predložených zmlúv medzi RTVS a autormi prekladu a/alebo úpravy dialógov RTVS postavenie producenta, tak tak činí bez opory v platnom práve. Autorom audiovizuálneho diela je najmä režisér, scenárista, autor literárnej predlohy, animátor, autor dialógov. Žalovaný predložil súdu 15 zmlúv, z ktorých vyplýva, že sa autori zaviazali pre RTVS vyhotoviť pre už existujúce audiovizuálne dielo preklad, prípadne úpravu dialógov. Samotný dabing nie je audiovizuálne dielo a RTVS nie je výrobcom prvého originálu audiovizuálneho diela. RTVS tak môže mať a aj má iba postavenie výrobcu zvukového záznamu, prípadne zvukovo-obrazového záznamu a tomu zodpovedajúce práva. RTVS v zmysle uvedeného nie je producentom a ak by aj bol, tak nespĺnil podmienky pre výkon majetkových práv autorov ako to žalovaný vykladá. Podľa predložených zmlúv by mala RTVS dokonca ako výrobca zvukovoobrazového záznamu získať licenciu aj na káblovú retransmisiu, čo je v priamom rozpore s Autorským zákonom a Starým AZ, keďže káblová retransmisia patrila a patrí do povinnej kolektívnej správy práv. Ako už uviedol, licenčné odmeny, ktoré mu používatelia na základe rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy uhrádzajú v prípade verejného prenosu technickými prostriedkami sú stanovené paušálnou sumou, kedy predom nie je známe ktorému nositeľovi práv a za použitie ktorých diel bude vyplatená. Samotné rozdeľovanie odmien je už na jeho ľarchu a zodpovednosť, kedy uviedol, že odmeny z verejného prenosu technickými prostriedkami sa rozdeľujú tak, že sa priradujú k odmenám za káblovú retransmisiu, čo je povinná kolektívna správa.

5.7. Žalovaný v roku 2016 realizoval verejný prenos technickými prostriedkami, bolo teda jeho povinnosťou uzavrieť so žalobcom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu pred začatím verejného prenosu. Svoju povinnosť si nespĺnil a tak je povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny. Žalobca konštatoval, že žalovaným predložených 15 vyššie uvedených zmlúv tak nemá pre posúdenie jeho nároku aj z tohto dôvodu žiadnu relevanciu. Navyše nositelia práv uvedení v predmetných zmluvách mu písomne neoznámili vylúčenie daných predmetov ochrany z kolektívnej správy. S poukazom na § 55 ods. 2 Starého AZ ako aj na § 86 Autorského zákona mal za to, že uvedený výkon majetkových práv nebol a ani nie je teda právom pôvodným a ex lege ako to prezentuje žalovaný, ale odvodeným od práv autora. Uviedol, že je nesporne organizáciou kolektívnej správy aktívne vecne legitimovanou v tomto konaní, a to s poukazom na platnú právnú úpravu Autorského zákona, s poukazom na Oprávnenie č.k. MK-1587/2016-232/10421 a Oprávnenie č. 2/2004, vydanými Ministerstvom kultúry SR, s poukazom na osobitné oprávnenie uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy na verejný prenos diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia v prevádzkarni alebo v inom priestore prostredníctvom technického zariadenia. Pre doplnenie uviedol, ak by sa výrobca originálu audiovizuálneho diela, samotný autor alebo iný nositeľ práva, obrátil na žalovaného ako neoprávneného používateľa s nárokom o vydanie bezdôvodného obohatenia, tak nemôže nastať situácia, že by došlo k dvojitému plneniu za použitie jedného a toho istého predmetu ochrany. Uviedol, že sa síce v tomto konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene ale v prospech nositeľa práv a plnením zaniká povinnosť žalovaného plniť inému zástupcovi nositeľa práv alebo aj priamo samotnému nositeľovi práv, ktorý by sa takéhoto plnenia domáhal. Dal do pozornosti súdu skutočnosť, že ani producenti ani vysielatelia nemôžu podľa AZ uzatvárať hromadné ani rozšírené hromadné licenčné zmluvy. Žalovaný, ignorujúc rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, tvrdí, že nemal kontraktačnú povinnosť voči žalobcovi. Z uvedeného názoru žalovaného potom plynie, že žalovaný tak mal povinnosť získavať súhlasy nositeľov majetkových práv individuálne, mal teda povinnosť zisťovať si aké audiovizuálne diela budú vysielané (už či na dennej alebo týždennej báze), kto ich bude vysielat, kto je nositeľom práv, či je to autor, príslušná organizácia kolektívnej správy, producent, či vysielateľ a následne ich mal požiadať o uzatvorenie licenčných zmlúv a tak získavať súhlasy k verejnému prenosu technickými zariadeniami. Pokiaľ tak žalovaný nekonal, tak je vážna indícia, že vedome a úmyselne páchal pokračujúci trestný čin podľa § 283 Trestného zákona. K tvrdeniu žalovaného, že autori dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát uviedol, že žalovaný opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela a majú nárok na odmenu za každé použitie diela,

a opomína, že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden spôsob použitia, vysielanie diela je ďalší spôsob použitia diela, káblová retransmisia je tiež jedným zo spôsobom použitia diela a verejný prenos technickými prostriedkami je ďalším samostatným spôsobom použitia diela. Žalobca preto uzatvára licenčné zmluvy s vysielateľmi, káblovými operátormi a aj používateľmi - prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení. V podanom odpore žalovaný konštatoval, že zmluvy o zastupovaní s nositeľmi práv, ktoré založil do spisu a recipročná zmluva ním založená do spisu sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Uvedené tvrdenia žalovaného namietal a uviedol, že predmetné zmluvy sú platné, účastníci týchto zmlúv sa nimi riadia a za platné ich považovalo aj Ministerstvo kultúry SR, keď mu boli v zmysle § 148 Autorského zákona predkladané v súvislosti s konaním o vydanie oprávnenia. O žiadnej z predložených zmlúv nebolo právoplatne rozhodnuté, že je neplatná, ani sa nevedie a ani nikdy nevedlo žiadne konanie o určenie ich neplatnosti. Žalovaný ďalej v duchu spochybňovania a neuznávania všetkého čo uviedol, prehlásil, že štatistiku vysielania na vybraných televíznych staniciach v r. 2016 predloženú žalovaným, považuje za nedôveryhodnú, nakoľko mu nie je známy zdroj. On vyhotovuje zoznamy vysielaných diel na účely káblovej retransmisie, kedy údaje získava z viacerých zdrojov - od nositeľov práv, od vysielateľov, vlastnými aktivitami, od zahraničných partnerov, medzinárodných databáz predmetov ochrany a nositeľov práv, a pod..

5.8. K nepreukázaniu existencie verejného prenosu a k nepreukázaniu neoprávneného použitia predmetov ochrany zo strany žalovaného, ktoré namietal v podanom odpore žalobca uviedol, že žalovaný prostredníctvom ZHR SR uzatvoril zmluvy so SLOVGRAM a SOZA, na základe ktorých získal súhlasy uvedených organizácií na používanie nimi kolektívne spravovaných predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami. Žalobca tak považoval za paradox, že žalovaný práva autorov, ktorých on zastupuje, popiera a zároveň akceptuje práva (vrátane práva na primeranú odmenu) výkonných umelcov, ktorí len vykonávajú diela vytvorené autormi ktorých on zastupuje. Považoval za fakt, že súčasťou každého verejného prenosu nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, t.j. diela režisérov, scenáristov, výtvarníkov (najmä pri animovaných dielach), choreografov, autorov literárnych predlôh, prekladateľov, autorov úpravy dialógov atď., bez ktorých by ani k vysielaniu a následnému verejnemu prenosu technickými zariadeniami ani nemohlo dôjsť - táto skutočnosť je notoriou, ktorú nie je potrebné osobitne dokazovať. Žalovaný navyše nemohol z verejného prenosu technickými prostriedkami realizovaného v zmysle zmlúv so SOZA a SLOVGRAM žiadnym spôsobom „vyňať“ uvedené predmety ochrany a nepoužívať ich. Je teda isté, že k používaniu uvedených predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami, bez ktorých verejný prenos nemôže ani existovať, došlo a ako už v žalobe a v tomto podaní preukázal, je to práve on, ktorý je oprávnený k poskytnutiu licencie na používanie týchto druhov predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami. Žalovaný sa snaží prezentovať právny názor, že v sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia sa predpokladá preukázanie reálneho použitia predmetov ochrany, ktoré na základe dohody s nositeľom práv spravuje. Uvedené je podľa názoru žalobcu v hlbokom rozpore s významom a obsahom inštitútu kolektívnej správy a inštitútom rozšírenej hromadnej a hromadnej licenčnej zmluvy. v tejto súvislosti opätovne poukázal na Nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 2186/14. Predmetný právny názor najvyššej českej súdnej autority je plne rešpektovaný nielen v ČR ale aj súdmi v SR. Žalovaný v odpore ďalej uviedol, že síce rešpektuje rozsudok Súdneho dvora EÚ (ESD) vo veci SGAE v. Rafael Hoteles SA, sp. zn.: C-306/05, aj keď s ním nesúhlasí a celkom pochopiteľne sa prikláňa k opačnému právnemu názoru švajčiarskeho Federálneho súdneho dvora. Švajčiarsko však nie je súčasťou EÚ a pokiaľ by bolo, uvedený právny názor švajčiarskeho Federálneho súdneho dvora by neobstál. Žalovaný v odpore uviedol, že rozsudok SDEÚ sp. zn. C-306/05 nerieši ani len v náznakoch vzťahy bezdôvodného obohatenia, ktoré by mali vzniknúť v súvislosti s neoprávneným verejným prenosom predmetov ochrany a poukazuje na existenciu dvoch odlišných právnych vzťahov, ktoré podľa žalovaného žalobca cielene neustále zamieňa a spája neakceptovateľným spôsobom - licenčný vzťah a vzťah bezdôvodného obohatenia. Žalobca k uvedenému konštatoval, že netvrdí, že predmetný rozsudok rieši vzťah bezdôvodného obohatenia, ale to, že dáva odpoveď na otázku, čo je treba považovať za verejný prenos. Ako žalovaný správne uvádza, judikatúra Súdneho dvora EÚ dáva odpoveď na otázku, či je potrebné uzavretie licenčnej zmluvy v prípade, ak dochádza k šíreniu chránených predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami - odpoveď je jednoznačná: používateľ musí uzatvoriť licenčnú zmluvu. Následok spojený s porušením tejto povinnosti Súdny dvor EÚ v uvádzanom rozsudku neriešil, keďže nebol ani predmetom prejudiciálnej otázky, avšak následok je riešený v hmotnoprávnom predpise nášho právneho poriadku, t.j. v § 58 Autorského zákona.

5.9. Žalobca sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalovaného, že nepreukázal, že žalovaný mal skutočne vo svojom ubytovacom zariadení čo i len jeden TV prijímač a že prijímal televízny signál. Mal za to, že to preukázal verejnými vyhláseniami žalovaného, že v r. 2016 prevádzkoval ubytovacie zariadenie Hotel Matyšák a verejne vyhlasoval, že každá z izieb daných zariadenia je o.i. vybavená satelit TV. Verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích zariadeniach žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Takéto verejné vyhlásenia sú prednostne adresované klientom ubytovacieho zariadenia, teda spotrebiteľom, a nepravdivosť takéhoto vyhlásenia znamená klamlivú obchodnú praktiku podľa § 8 ods. 1 zákona č. 372/1990 Z.z. a klamlivú reklamu podľa § 45 Obchodného zákonníka., tiež poukazujeme na § 496 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedeného vyplýva, že verejné vyhlásenia žalovaného sú pre neho, voči klientom ubytovacieho zariadenia, aj právne záväzné, a žalovaný mal právnu povinnosť, v nadväznosti na svoje vyhlásenia, poskytnúť všetkým klientom svojho zariadenia izby s televízorom, ktorý bol aj riadne vybavený signálom a spôsobilý na také použitie, na ktorý je určený. Pokiaľ by tak žalovaný neučinil, vznikla by mu občianskoprávna zodpovednosť voči jeho klientom ako spotrebiteľom, nakoľko porušil ich práva a zmluvné dojednanie, a taktiež zodpovednosť za správny delikt spočívajúci v klamlivej obchodnej praktike. Mal za to, že aj zo samotnej povahy veci vyplýva, že žalovaný poskytoval klientom funkčné televízne prijímače, ktoré boli spôsobilé slúžiť na účel, na ktorý boli určené, a boli riadne vybavené aj televíznym signálom. Takýto predpoklad je notoriou a vyplýva z povahy veci, pričom v spojení so žalobcom predloženými dôkazmi ho možno mať za riadne a plne preukázaný. Aj napriek tomu, že žalovaný v odpore konštatuje, že autori audiovizuálnych diel nie sú nositeľmi majetkových práv a žalobca „v oblasti audiovizie nezastupuje žiadneho oprávneného nositeľa majetkových práv, a teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia za niekoho, kto mu na to nedal mandát.“ Napriek tomu v zastúpení ZHR SR s ním rokoval v roku 2015 a začiatkom roka 2016 o uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy a v časti V. odporu opakovane konštatuje, že žalobca zneužíva dominantné postavenie na trhu, keďže je jediným subjektom, ktorý „pôsobí na slovenskom trhu poskytovaní súhlasu s verejným prenosom audiovizuálnych diel zastúpených autorov prostredníctvom akéhokoľvek technického zariadenia.“

5.10. Taktiež nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že začal uplatňovať voči používateľom od 01.01.2015 neprimerane vysoké licenčné odmeny. Dal do pozornosti súdu, že od roku 2009, kedy uzatvoril dohodu o spoločnom výbere odmien s OZIS, organizáciou kolektívnej správy zastupujúcou úzky okruh slovenských výkonných umelcov, uplatňovať voči používateľom obdobné odmeny. Podľa vtedajšieho spoločného sadzobníka, voči ktorému ZHR SR, ani iné subjekty nikdy nevzniesli žiadne výhrady. Vzhľadom na skutočnosť, že OZIS vykonával správu pre oveľa menej nositeľov práv, pre oveľa menej spravovaných predmetov ako on, a že OZIS vyberal pre seba len primerané odmeny a nie licenčné odmeny, tak OZISu z vybraných odmien prislúchal výrazne minoritný podiel pre použitie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom v ubytovacích zariadeniach. Pri schvaľovaní nového sadzobníka platného od 01.01.2015 tak vychádzal z dovtedajšieho sadzobníka, pričom zohľadnil viacero skutočností, ako napr. rozšírenie vysielačích kanálov jednotlivých TV, medzročnú infláciu. Poukázal na skutočnosť, že od 01.01.2016 OZIS vyberá odmeny spoločne so SLOVGRAM, pričom „priradenie“ odmien pre nositeľov práv zastupovaných OZIS sa v spoločnom sadzobníku neprejavilo zvýšením, nakoľko OZIS skutočne zastupuje minoritný počet nositeľov práv v porovnaní s celkovým počtom nositeľov práv zastupovaných inými organizáciami kolektívnej správy. K rokovaniam medzi ním a žalovaným, ktoré prebiehali v roku 2015 a začiatkom roka 2016 žalobca uviedol, že žalovaný účelovo nepopísal pravdivo skutkový stav. Uviedol, že prvé rokovanie medzi ním a ZHR SR vo veci uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy na rok 2015 sa uskutočnilo dňa 12.02.2015. ZHR SR v priebehu roka 2015 nepožadoval zoznamy nositeľov práv a predmetov ochrany, kedy rokovania sa týkali výlučne výšky odmien. Na rokovaníach opakovane vysvetľoval dôvodnosť svojho sadzobníka, aký rozsah a druh práv kolektívne spravuje a tak ako iné organizácie kolektívnej správy ponúkol ZHR SR v prípade uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy zľavu 40 %. ZHR SR neakceptoval ponuku na 40 % zľavu zo sadzobníka a jeho protinávrhom bola emailová ponuka vyplatiť ročnú licenčnú odmenu vo výške 1.000 Eur za všetkých svojich členov (viac ako 206 prevádzok podľa tvrdenia ZHR SR) a za všetky technické zariadenia spôsobilé verejného prenosu (viac ako 10.000 technických zariadení podľa tvrdenia ZHR SR). Takáto ponuka bola viac ako neprimeraná a z jeho strany považovaná za odporujúcu dobrým mravom a to aj pri značnej snahe o pochopenie záujmu ZHR SR hájiť svojich členov. Vzhľadom na uvedené tak oznámil, jednotlivým členom ZHR SR, že k dohode nedošlo a prostredníctvom právneho zástupcu vyzval jednotlivých používateľov k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Reakciou bola iniciatíva

ZHR SR na ďalšie spoločné rokovanie, ktoré sa uskutočnilo 15.10.2015, kedy ZHR SR predložilo ďalší návrh, ktorý bol neakceptovateľný. Následne sa konalo už iba jedno rokovanie 13.01.2016, ktorého sa za ZHR SR zúčastnil iba právny zástupca Mgr. Ivan Petkov, advokát, kedy predmetom rokovania boli iba jeho nároky za rok 2015. Na predmetnom rokovaní ponúkol právny zástupca ZHR SR ako ústretové riešenie zaplatenie odmeny za členov ZHR SR vo výške cca 10 % ročnej licenčnej odmeny. Na tomto rokovaní po prvý krát zaznelo, že v prípade podania žalôb, bude členom ZHR SR odporúčané požadovať preukazovanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv a všetkých predmetov ochrany, čo bude viesť k dlhoročným sporom a čo aj žalovaný činiť. Žalobca mal za to, že ZHR SR teda nespochybňoval jeho legitimitáciu k uzatvoreniu licenčnej zmluvy, naopak v roku 2015 zaslal svojim členom informáciu k ich povinnostiam a aj informáciu vo vzťahu k žalobcovi, v ktorej výslovne konštatuje povinnosť členov ZHR SR vysporiadať si povinnosti vyplývajúce zo zákona voči žalobcovi s tým, že ZHR SR pripravuje žalobu o určenie obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy a žiadal členov o zaslanie finančných prostriedkov v termíne do 30.09.2016 vo výške 50% licenčnej odmeny podľa sadzobníka žalobcu, ktorú si údajne vie zdôvodniť. Samotnú žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy však ZHR SR nepodal a ako nás informovali niektorí členovia ZHR SR, vybraté finančné prostriedky koncom roka 2015 svojim členom vrátil. Nepovažoval teda za pravdivé tvrdenie žalovaného, že mu neposkytol „žiadne informácie vo vzťahu ku kritériám a metodike určovania výšky licenčných odmien, ani žiadne informácie týkajúce sa ekonomického zdôvodnenia niekoľkonásobne vyšších licenčných odmien oproti iným štátom Európy.“

5.11. K žalovaným predloženej „Analýze licenčných platieb spoločnosti KMPG“ zo dňa 12.09.2016, ktorá bola vypracovaná KMPG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHR SR žalobca upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že samotní autori konštatujú, že „vykonali určité analytické procedúry na základe dostupných informácií“ a že „nemožno vylúčiť prípadné nezrovnalosti či skreslenie informácií spôsobené zámerným poskytnutím nepravdivých údajov zdrojovými subjektmi.“ Mal za to, že z nižšie uvedeného vyplýva, že takéto opatrné vyjadrenie autorov je dôvodné a bolo namieste. Žalobca bol názoru, že analýza vykazuje celý rad nedostatkov, a to najmä malý a účelovo vybraný počet porovnávaných krajín, odlišnú legislatívnu autorskoprávnu úpravu v porovnávaných krajinách, čo Analýza vôbec nezohľadňuje, nevyjasnenosť základných pojmov. Za vážny nedostatok považoval skutočnosť, že z Analýzy nie je vôbec jasné, kto sa v jej kontexte považuje za autora audiovizuálneho diela. Určenie obsahu tohto pojmu je však nevyhnutné, aby predložená štúdia mohla vôbec vykonávať komparáciu sadziieb organizácií kolektívnej správy na rovnakom základe. Neúplnosť a nesprávnosť údajov ako uviedol pri jednotlivých krajinách a porovnávanie sadziieb (výšky poplatkov) na nerovnakom základe. Z Analýzy taktiež vyplýva, že pri komparácii licenčných odmien sa autori sústreďovali na autorov audiovizuálnych diel, pričom ostatné, podľa subjektívneho tvrdenia autorov Analýzy minoritné časti, nebrali pri porovnávaní licenčných odmien do úvahy. S takýmto skresľujúcim postupom však nemožno súhlasiť. Žalobca sa vyjadril k prípadovým štúdiám a to k Českej republike, Nemecku, Švajčiarsku, Francúzsku, Taliansku, Španielsku a Rakúsku. Z uvedeného mal za zrejmé, že samotné analýzy v jednotlivých krajinách často nezahŕňajú všetky organizácie kolektívnej správy, a to obzvlášť nie tie, ktoré vykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel a diel v audiovizuálnych dielach použitých. Žalobca poukázal na to, že v tejto súvislosti na zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými má uzatvorené recipročné zmluvy a pre ktoré vykonáva kolektívnu správu na území Slovenskej republiky. Predmetný zoznam bol a je verejne prístupný na jeho webovej stránke a navyše ho založil do spisu. Autori Analýzy tento zoznam nesporne nezohľadňovali a pri viacerých krajinách neboli schopní ani len približne zistiť, aký je podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách, resp. pri niektorých odmenách označených ako odmeny autorov audiovizuálnych diel je zrejmé, že patria len istej časti autorov audiovizuálnych diel. Vyššie uvedené skutočnosti majú za dôsledok, že Analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré však majú v skutočnosti odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné. Bez ohľadu na skutočnosti, ktoré preukázal vyššie, a to, že samotný základ porovnania sadziieb je hrubo nepresný a Analýza porovnáva odmeny s úplne odlišným základom, tak aj samotný výpočet údajnej výšky priemerných poplatkov je arbitrárnym spôsobom znížený o rozdiel v hrubom domácom produkte (ďalej HDP) porovnávaných krajín, a uvádza takto určený poplatok ako keby to bol poplatok, ktorý sa v danej krajine aj skutočne vyberá, čo však tak nie je. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 101/2011 z 24.marca 2011, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“ Uzatvorenie licenčných zmlúv s

inými používateľmi podľa sadzovníka odmien Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň považoval za dôkaz toho, že iní používatelia (celkovo 150) na rozdiel od sťažovateľa považovali odmenu za primeranú.

5.12. Žalovaným predložená Analýza je vzhľadom na vyššie uvedené nielen že nepoužiteľná na určenie výšky zvyčajnej odmeny, ale je nepoužiteľná aj na určenie primeranej výšky licenčnej odmeny a nemá žiadnu vypovedaciu schopnosť.

5.13. V odpore žalovaný s odkazom na § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej len ZoHS) a čl. 102 ZFEÚ konštatoval reprobované správanie žalobcu, ktoré malo spočívať v uplatňovaní neprimeraných vysokých licenčných odmien; netransparentnom a neoveriteľnom spôsobe stanovenia výšky licenčných odmien, kedy nevytvoril, ani nezverejnil metodiku kalkulácie výšky licenčnej odmeny; paušálne uplatňovanie práv nositeľov bez preukázania mandátu na zastupovanie; zneužívania práva domáhať sa ochrany na súde; vedomom a úmyselnom kreovaní „obvyklej licenčnej odmeny“. S odkazom na konkrétne rozsudky Súdneho dvora EÚ konštatoval, že uplatňovanie licenčných odmien podľa sadzovníka žalobcu je jednoznačným prejavom zakázaného zneužitia jeho dominantného postavenia na relevantnom trhu a súčasne z toho istého dôvodu ide z jeho strany aj o nekalosúťažné konanie podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a podľa § 265 Obchodného zákonníka nemôže požívať právnu ochranu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že predmetom prebiehajúceho konania pred súdom nie je rozhodovanie o zneužití dominantného postavenia, ani obchodno-právny vzťah jeho a žalovaného, ale vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia autorského práva, ktoré patrí do skupiny občiansko-právnych vzťahov a preto dožadovanie sa aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka - a to § 44 ods. 1 aj § 265 zo strany žalovaného je neudržateľné. Podľa § 3 zákona č. 136/2001 Z.z. má postavenie podnikateľa, avšak len na účely tohto zákona. O zneužívaní dominantného postavenia na trhu rozhoduje výlučne Protimonopolný úrad SR (ďalej PMÚ) v konaní podľa § 25 a nasl. zákona č. 136/2001 Z.z., pričom konanie sa začína vždy z vlastného podnetu úradu. Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. úrad môže začať konanie z vlastného podnetu aj na základe písomného oznámenia fyzickej alebo právnickej osoby. Žalovaný síce založil do spisu list predsedu PMÚ zo 14.07.2015 adresovaný Ministrovi kultúry SR ako dôkaz, že PMÚ považuje sadzby jeho odmien za najvyššie v Európe. Opomenul však uviesť, že tento list bol zaslaný v súvislosti s podnetom ZHR SR na PMÚ zo dňa 17.06.2015, kedy ZHR SR podalo podnet na prešetrenie nimi tvrdého zneužitia dominantného postavenia a že PMÚ SR listom zo dňa 14.07.2015 oznámil ZHR SR, že podnetom sa nebude zaoberať. Predseda PMÚ v liste zaslanom Ministrovi kultúry SR iba konštatuje získanie informácií z podnetu ZHR SR a dáva na zváženie legislatívne úpravy. Žalobca dal do pozornosti súdu, že žalovaný opomenul uviesť, že PMÚ sa aj v roku 2016 zaoberal podnetom na prešetrenie konania žalobcu ohľadom systému a výšky licenčných odmien, kedy vzhľadom na aspekty a charakter posudzovanej veci podnet odmietol a nezačal konanie. Žalovaný opomenul v rámci pravdivého opísania skutkového stavu uviesť, že ZHR SR podal dňa 19.12.2016 na PMÚ ďalší podnet vo veci podozrenia na možné zneužívanie jeho dominantného postavenia, ktorý je tak tretím podnetom založeným na tom istom skutkovom a právnom stave. Na základe tohto podnetu PMÚ konanie voči nemu dodnes nezačal a vo viacerých skutkovo a právne obdobných konaniach ešte v lete minulého roku oznamoval súdom, že vyhodnocuje či vôbec začne konanie. Žalobca konštatoval, že žalovaný vo svojej argumentácii na zneužívanie jeho dominantného postavenia odkazuje na rad rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, z ktorých však vyberá citácie svedčiace jeho tvrdeniam, kedy sa väčšinou jedná o rozsudky vydávané v skutkovo a právne úplne odlišných veciach. Žalovaný cituje jednotlivé časti rozhodnutí bez zohľadnenia kontextu preskúmvanej veci a bez kontextu celého rozsudku, kedy vytrhnutým častiam rozhodnutí arbitrárne dáva taký obsah a význam, aký vôbec nemajú pre toto konanie.

5.14. Žalobca ďalej nesúhlasil s názorom žalovaného, že súd je v prejednávanej veci povinný postupovať podľa § 158 CSP a oznámiť začatie tohto konania PMÚ a aj Európskej komisii. Mal za to, že predmetom tohto konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Predmetom tohto konania nie je rozhodovanie o tom, či porušil pri zostavovaní svojho sadzovníka predpisy o ochrane hospodárskej súťaže a teda súd pri rozhodovaní nebude používať predpisy o ochrane hospodárskej súťaže. Členovia ZHR SR podávajú v skutkovo a právne obdobných konaniach návrhy na postup súdu podľa § 158 CSP, avšak žiaden z konajúcich súdov sa s tvrdením žalovaného o povinnosti súdu podľa § 158 CSP nestotožnil. Žalovaný taktiež navrhol, aby súd konanie v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP prerušil, do času, kým PMÚ právoplatne nevyrieši otázku či konanie žalobcu je alebo nie je zakázaným zneužitím dominantného postavenia. Žalobca mal za to, predložený návrh žalovaného

na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP je účelový, kedy úmyslom žalovaného je len dosiahnuť prieťahy v konaní. Žalobca sa taktiež nedomnieval, že je v dôkaznej núdzi, tak ako to tvrdí žalovaný, práve naopak, a ponechal súdu, aby spravodlivo vyhodnotil a posúdil žalovaného demagogické interpretácie právnych predpisov a judikátov, na základe ktorých žalovaný vyvodzuje jeho dôkaznú núdzu. Takisto namietal žalovaným prezentovaný názor, že právna úprava týkajúca sa ochrany práv autorov je taká, že súdu nezostáva nič iné ako žalobu zamietnuť. Žalobca upriamil pozornosť súdu, že medzi ním a ZHR SR nikdy neprebehli žiadne rokovania o uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy na rok 2016, ZHR SR nikdy neoslovil žalobcu s tým, že má záujem za svojich členov aspoň rokovať o kolektívnej licenčnej zmluve na rok 2016. Nad rámec svojich povinností vyzýval priamo žalovaného k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný však neprejavil záujem o rokovanie o uzatvorení licenčnej zmluvy pre rok 2016, nepredložil mu žiadosť podľa § 165 ods. 4 Autorského zákona, nepodal návrh na súd v zmysle § 165 ods. 8 Autorského zákona a nedohodol sa na ukladaní peňažných prostriedkov podľa § 165 ods. 9 Autorského zákona - žalovaný však počas celého roka 2016 používal predmety ochrany ním spravované a snaží sa súd presvedčiť, že takéto jeho konanie má požívať súdnu ochranu. Pred podaním žaloby vyzýval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Nakoľko žalovaný nesplnil svoje povinnosti obrátil sa na súd.

5.15. Žalobca záverom uviedol, že právny zástupca žalovaného, ktorý je aj právnym zástupcom ZHR SR, uvedené ponímanie ponímanie autorských práv uplatňuje iba voči nemu, voči iným organizáciám kolektívnej správy - SOZA a SLOVGRAM nie. S týmito organizáciami uzatvoril ZHR SR kolektívne licenčné zmluvy nielen pre rok 2015 ale aj pre rok 2016, 2017 a 2018. Niet však pochybnosti, že predmety ochrany spravované uvedenými organizáciami kolektívnej správy sú takisto súčasťou audiovizuálnych diel tvoriacich súčasť vysielania, a v prípade SOZA sú uzatvorené rozšírené hromadné licenčné zmluvy, na základe ktorých jeho členovia získali súhlasy nositeľov práv na používanie predmetov ochrany verejným prenosom za všetkých autorov hudobných diel bez ohľadu na zmluvný vzťah autorov so SOZA. Mal za to, že konanie žalovaného je v rozpore s Ústavou SR, keď bez súhlasu nositeľov majetkových práv, a to vedome a dlhodobo, zasahuje do duševného vlastníctva, ktoré v plnom rozsahu požíva ochranu vlastníctva a jeho nedotknuteľnosti podľa Ústavy a Listiny základných práv a slobôd.

6. Podaním zo dňa 03.10.2018 doručeným súdu dňa 04.10.2018 súdu predložil dôkaz, ktorý mu nebol dostupný, a to Príkaznú zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným a ZHR SR, z ktorej vyplýva, v spojitosti s jej prílohou, že žalovaný vo svojej prevádzke v roku 2015 vykonával verejný prenos prostredníctvom technických zariadení umiestnených v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení, poveril ZHR SR na vysporiadanie práv a povinností vyplývajúcich žalovanému z toho, že vykonáva verejný prenos diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu, pričom taktiež v prílohe danej zmluvy žalovaný uvádza počet technických zariadení, prostredníctvom ktorých verejný prenos vykonáva. Príkaznú zmluvu uzatvoril žalovaný v roku 2015, je platná dodnes, a dodnes ňou žalovaný argumentuje vo vzťahu k iným organizáciám kolektívnej správy v Slovenskej republike ako je žalobca. Mal za to, že daným je taktiež preukázané, že žalovaný v roku 2015 vykonával verejný prenos predmetov ochrany spravovaných žalobcom, a to dokonca vo väčšom rozsahu (t.j. prostredníctvom väčšieho počtu technických zariadení), než uviedol žalobca v žalobe. Žalobca ohľadne skutočností týkajúcej sa spôsobu nadobudnutia tohto dôkazného prostriedku uviedol, že ZHR SR, ktorý zmenil svoj názov na Asociáciu hotelov a reštaurácií Slovenska (ďalej AHRS), pričom jej členom je aj žalovaný. AHRS podala dňa 23.04.2018 žalobu na Okresný súd Bratislava I v zmysle § 165 ods. 8 zákona č. 185/2015 Z.z. (ďalej AZ), ktorou sa voči piatim žalovaným organizáciám kolektívnej správy, vrátane žalovaného, domáha určenia obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy. Dané konanie je vedené pod sp. zn. 4Ca/1/2018.

7. Podaním zo dňa 18.03.2019 doručeným súdu v tej istý deň, žaloba dal do pozornosti súdu skutočnosť, že všeobecné súdy v 89 rozsudkoch (z toho 73 riadnych a 16 rozsudkoch pre zmeškanie) v skutkovo a právne obdobných konaniach mu vyhovelí a mali za nepochybné, že je aktívne vec legitimovaný a ním preukázaná odmena uvedená v sadzobníku bola odmenou obvyklou a žalobe vyhovelí. V predmetnom podaní poukázal 19 rozsudkov odvolací súdov, ktorými boli vyhovujúce rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené. Osobitne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/231/2017, ktorý sa týka sporu medzi tými istými stranami sporu ako sú v tomto konaní a kedy predmetom sporu bol jeho nárok za rok 2015.

8. Súd vykonal vo veci dokazovanie a to oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to:

8.1. Oprávnením na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 podľa zákona č. 618/2003 Z.z. č.k.: MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11.05.2010 a oprávnením na výkon kolektívnej správy práv podľa Autorského zákona v znení zákona č. 125/2016 Z. z. zo dňa 18.08.2016, z ktorých mal súd za preukázané, že Ministerstvo kultúry SR udelilo spoločnosti LITA, autorská spoločnosť oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, povinnú kolektívnu správu práv podľa § 78 ods. 3 Autorského zákona ako aj dobrovoľnú kolektívnu správu podľa Autorského zákona.

8.2. Webovou stránkou žalovaného, z ktorej mal súd za preukázané, že žalovaný ako súčasť hotelových izieb ponúka v rámci vybavenia izieb LCD TV, ďalej súd zistil, že žalovaný ponúka ubytovanie v 7 Deluxe izbách, v 17 jednospálňových apartmánov a 7 dvojspálňových apartmánov.

8.3. Výzvou k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 01.12.2017, ktorou si žalobca uplatnil jeho nárok z používania predmetov ochrany v roku 2016, na ktoré sa vzťahuje právna úprava obsiahnutá v zákona č. 185/2015 Z.z.

8.4. Vyjadrením k záverom rokovania zo dňa 13.01.2016 a Vyjadrením k záverom rokovania zo dňa 13.01.2016-odpoveď, z ktorých mal súd za preukázané, že vzhľadom na neúspešné rokovania medzi žalobcom a ZHR SR, žalobca pokračoval v riešení vzniknutej situácie priamo z členmi ZHR SR, ktorí sa nachádzali v pozícii neoprávnených užívateľov.

8.5. Podľa Analýzy licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy, mal súd za preukázané, že bola vypracovaná správa, týkajúca sa jednotlivých poplatkov v krajinách EÚ s tým, že v časti C je odhad optimálnej výšky poplatkov v SR a v časti D je odhad optimálnej výšky poplatkov v SR pre autorov AV.

8.6. Podaním Protimonopolného úradu SR na opakované podnety zo dňa 14.07.2015, v ktorom upriamil pozornosť na nový sadzobník autorských odmien autorskej spoločnosti LITA vyhotovený o 01.01.2015, s tým že výška licenčných odmien, ktoré vyberá uvedená spoločnosť je jedna z najvyšších Európe.

8.7. E-mailom zo dňa 27.04.2015, predmetom ktorého bolo odmietnutie návrhu ZHR SR žalobcom o určení autorskej odmeny.

8.8. Listom zo dňa 10.07.2015 adresovaným spoločnosti LITA, autorská spoločnosť od ZHR SR, ktorým ZHR SR uviedla, že má záujem riešiť uzatvorenie zmluvných vzťahov pri rešpektovaní oprávnených záujmov zúčastnených strán.

8.9. Stručným prehľadom ZHR SR pre členov zväzu o povinnostiach a poplatkoch organizáciám kolektívnej správy, zo dňa 26.05.2015, z ktorého mal súd za preukázané, že od 01.01.2015 žalobca vystupoval samostatne a vo svojom mene. ZHR SR napriek deklarovanej ukončeniu rokovania zo strany žalobcu naďalej trval na rokovaní o podmienkach pre členov zväzu. Sadzobník žalobcu nezohľadňuje obsadenosť a samotnú výšku odmien definovaných v sadzobníku považoval za neprimeranú. ZHR SR v tomto smere koná naďalej. Odporúčame neuzatvárať licenčnú zmluvu, odvolať sa na uzatvorenú príkaznú zmluvu so ZHR SR, na základe ktorej Vás zastupujeme a čakať na pokyny ZHR SR.

8.10. Žiadosťou od Ministerstva kultúry SR o poskytnutie informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z. zo dňa 26.04.2017.

8.11. Odpoveďou žalobcu zo dňa 12.06.2017 na žiadosť o poskytnutie informácií a dokladov na účely výkonu dohľadu nad výkonom kolektívnej správy práv v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon v znení zákona č. 125/2016 Z.z., kde žalobca vysvetlil svoj postoj k predmetnej veci.

8.12. Podnetom na prešetrenie správania sa spoločnosti LITA, autorská spoločnosť adresovaným Protimonopolnému úradu SR, zo dňa 17.06.2015, ktorý adresoval ZHR SR za zneužívanie dominantného postavenia.

8.13. Odpoveďou Protimonopolného úradu SR na podnet ZHR SR zo dňa 14.07.2015, v ktorom uviedol, že vzhľadom na aspekty daného prípadu, charakter konania v danom prípade a na jeho možný vplyv na hospodársku súťaž sa vecou ďalej nebude zaoberať. Vzhľadom na skutočnosť, že oblasť kolektívnej správy práv patrí do pôsobnosti Ministerstva kultúry SR, predseda úradu upozornil na skutočnosti obsiahnuté v podnete ministra kultúry SR.

8.14. Oznámením podľa § 25 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže zo dňa 16.12.2016 adresovanému Protimonopolnému úradu SR, kde ZHR SR ako sťažovateľ podal podnet na spoločnosť LITA, autorská spoločnosť vo veci podozrenia na možné zneužívanie dominantného postavenia Podnikateľa jeho činnosťou v hospodárskej súťaži.

8.15. Odpoveďou Protimonopolného úradu SR na žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 25.07.2017, z ktorej mal súd za preukázané, že úrad vyhodnocoval, či začne prešetrovania na účel zistenia, či je dôvod na začatie konania vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa zákona.

8.16. Opätovným návrhom na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2016 adresovaný žalovanému zo dňa 19.02.2016, ktorým žalobca opätovne informoval o náležitostiach udelenia licencie za použitie diel autorov zastupovaných žalobcom verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení na rok 2016 ako i o zmenách ktoré prináša nový Autorský zákona účinný od 01.01.2016

8.17. Opätovnou výzvou na uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy na rok 2016 zo dňa 19.02.2016 a 16.05.2016 adresovanou žalovanému

8.18. Podaním označeným ako - Posledná výzva na uzatvorenie licenčnej zmluvy na rok 2106, návrh na uzatvorenie dohody o urovnaní na rok 2015 zo dňa 01.12.2016 adresovaným žalovanému, ktorým žalobca oslovil žalovaného za účelom uzatvorenia licenčnej zmluvy na použitie diel v roku 2016, ako aj vysporiadania autorskoprávných vzťahov za rok 2015.

8.19. Výzvou k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 01.12.2017, ktorou sa spoločnosť LITA, autorská spoločnosť domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 914,50 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 144,70 eura, vrátane DPH.

8.20. Príkaznou zmluvou uzavretou medzi príkazcom: SKI KOLIESKO s.r.o. a príkazníkom: ZHR SR. Príkaznou zmluvou sa príkazník zaväzoval usporiadať v mene príkazcu s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom.

8.21. Žalobca na svojej webovej stránke www.lita.sk <<http://www.lita.sk>> uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých zastupuje na základe uzatvorených zmlúv o zastupovaní. V roku 2016 žalobca zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 3.370 slovenských nositeľov práv. Žalobca i napriek tomu, že zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom je verejne prístupný, predložil zoznam nositeľov práv v SR zastupovaných žalobcom na zmluvnom základe na CD nosiči. Žalobca zároveň predložil na CD nosiči štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením predmetov ochrany.

8.22. Podľa Sadzobníka žalobcu účinného od 01.01.2015 - Sadzobník autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel, časť B. Sadzby licenčných odmien za použitie diel verejným prenosom, bod 2 Ďalší verejný prenos vysielania (retransmisia) prostredníctvom technických zariadení základná sadzba pre ubytovacie zariadenie: izby v hotely *** za zvukovoobrazové zariadenie je suma 26,00 eur.

8.23. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky.

8.24. Dňa 30. januára 2015 žalovaný ako príkazca uzatvoril so Zväzom hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky ako príkazníkom príkaznú zmluvu v zmysle § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorou sa príkazník Zväz hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky zaviazal usporiadať v mene žalovaného s Organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú.

9. Na pojednávaní konanom dňa 11.04.2019 žalobca uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava žaloby a svojich podaní. Uviedol, že žalovaný rovnako ako v roku 2016 tak aj v roku 2015 neoprávnene rovnakým spôsobom zasahoval do práv autorov. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaný v roku 2016 bol prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel FIS Jasná, čo žalovaný ani nepoprel. Žalovaný verejne deklaroval poskytnutie ubytovacích služieb pričom, všetky ubytovacie jednotky boli vybavené zvukovo obrazovým zariadením. Na záväznosť vyhlásení žalovaného žalobca v konaní poukázal. Žalovaný si prostredníctvom ZHR SR vysporiadal povinnosti voči SOZA a Slovgram avšak voči žalobcovi nie. Žalobca poukázal na svoje písomné podania, z ktorých bolo podľa jeho názoru nesporné, že v rámci verejného prenosu musí dochádzať k používaniu diel nositeľov práv zastúpených žalobcom. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný navrhoval v konaní konanie prerušiť, v tejto súvislosti uviedol, že PZ žalovaného v iných konaniach poukázal na tri rozhodnutia súdov, kedy došlo k prerušeniu konania, aj pred týmito rozhodnutiami boli vydané dve rozhodnutia, kedy došlo k prerušeniu avšak odvtedy súdy tieto rozhodnutia zmenili tak, že prerušenie konania zamietli. Aj v súčasnosti o jednom z prebiehajúcich konaní v prerušených konaniach už bolo vydané rozhodnutie, kedy Krajský súd v konaní rozhodol o odvolaní tak, že zamietol prerušenie konania. Žalobca mal za to, že preukázal svoj nárok v plnom rozsahu, čo do dôvodu aj do výšky a v plnom rozsahu odkázal na svoje písomné podania. Žalobca upriamil pozornosť aj na tú skutočnosť, že je potrebné rozlišovať medzi právami autorov a právami súvisiacimi s aut. právami. Pre tieto dve odlišné skupiny práv sú stanovené aut. zákonom aj iné podmienky pre ich legálne používanie. Kým autori udeľujú súhlas predom formou licenčnej zmluvy a to za licenčnú odmenu, tak nositelia práv súvisiacich s autorskými právami nemusia udeľovať licenciu a majú nárok len na tzv. primeranú odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany. Žalobca ako aj organizácia SOZA vykonáva kolektívnu správu práv autorov. Obidve tieto organizácie udeľujú licenčné. bez ohľadu na obsadenosť ubytovacieho zariadenia, čo žalovaný v prípade SOZA akceptoval, avšak v prípade žalobcu nie, aj keď pre rok 2017 to akceptoval. Licenčná odmena je odmena za právo používať predmety a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V zmysle § 69 ods.6 Autorského zákona ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec, alebo využije len z časti nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny, alebo jej časti ak nie je dohodnuté inak. V ďalšom poukázal aj na príkaznú zmluvu, z ktorej vyplýva, že žalovaný chcel vysporiadať svoje povinnosti súvisiace s realizáciou verejného prenosu. Je nesporné, že predmety ochrany spravované žalobcom boli súčasťou verejného prenosu. Žalovaný nesporne zasiahol neoprávnene do prv aut. zastupovaných žalobcom. V zmysle § 58/ ods. 1 písmeno i) Autorského zákona vznikol žalobcovi nárok na uplatnenie vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca preto namietal tvrdenie žalovaného, že bolo potrebné a je potrebné preukazovať obsadenosť ubytovacieho zariadenia a od toho odvíjať nárok žalobcu. Pokiaľ ide o tzv. Novú verejnosť, ktorú žalovaný namietal, tu poukázal, že rozhodnutia ESD jasne a opakovane uviedli, že hostí ubytovacieho zariadenia treba považovať za tzv. Novú verejnosť. Žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že v súčasnosti rôzne všeobecné súdy SR v skutkovo a právne obdobných konaniach vyniesli 93 rozsudkov v prospech žalobcu, z čoho je 16 rozsudkov pre zmeškanie, avšak aj tu sa súdy museli zaoberať aktívnou vecnou legitimitáciou a preukázaním nároku. Uviedol tiež, že v rámci odvolacích konaní k dnešnému dňu bolo vydaných celkovo 20 rozsudkov odvolacích súdov, kedy boli potvrdené vyhovujúce rozsudky súdov prvej inštancie. V závere poukázal okrem už uvedeného aj na skutočnosť, že Sadzovník bol rešpektovaný aj pri uzatváraní dohody o urovaní, na ktorú sme v konaní poukázali a ktorá sa týkala roku 2017.

9.1. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že v celom rozsahu trvá na svojich argumentoch. Nad rámec uviedol, že žalobca podľa jeho názoru nepreukázal svoj nárok v celom rozsahu a teda, že mu má zaplatiť práve 914,50 eur. Opätovne poukázal na rozsudok ESD vo veci C-306/05 ako aj rozsudok ESD vo veci C-316/09. Konštatoval, že žalobca až na dnešnom pojednávaní predložil dôkazy v rozsahu cca 19 recenzí, ktoré by mohli svedčiť o tom, že v jeho hotely boli ubytovaní nejakí hostia, avšak si žalobca uplatňuje nárok v rozsahu, ktorý zodpovedá úplnej obsadenosti hotela počas celého žalovaného obdobia. Skutočný rozsah použitia aut. diel je možné zistiť dôkazným prostriedkom Kniha ubytovaných hostí, ktorú sú v zmysle zákona 253/1998 Z.z. ubytovacie zariadenia povinné viesť. Žalobcovi nič nebránilo, aby svojou procesnou dôkaznou aktivitou relevantne tvrdil a navrhol aj takéto dokazovanie. Tým, že tak neučinil v súčasnosti nie je relevantne preukázaná nová verejnosť a rozsah použitia diel. K verejnému prenosu za žiadnych okolností nedochádza v priestoroch a v izbách, kde sa nenachádzajú hostia. Preto vo vzťahu k takýmto izbám nie je potrebná licencia. Bezdôvodné obohatenie je založené na tzv. reálnej fakticite, ide o neoprávnený prospech ktorý skutočne vznikol, nikdy nemôže ísť o teoretický prospech. ak teda žalobca tvrdil, že žalovaný vykonával verejný prenos v 31 izbách počas celého

žalovaného obdobia, bol povinný toto svoje tvrdenie relevantne preukázať. K použitiu diel verejným prenosom totiž dochádza len za prítomnosti Novej verejnosti. Kde niet Novej verejnosti niet použitia diel, či už oprávnené alebo neoprávnené, keďže žalobca nepreukázal základný predpoklad k vzniku bezdôvodného obohatenia čo je neoprávnený zásah, resp. neoprávnené použitie diel v rozsahu 31 izieb, neunesol dôkazné bremeno v tomto spore. Ďalej poukázal na dve ustanovenia Autorského zákona a síce § 69 ods. 1 a §69 ods. 4. Ak v zmysle judikatúry ESD k požitiu diela dochádza len pri novej verejnosti, tak je jasné, že práve reálna obsadenosť hotela tvorí rozsah použitia diela a teda má tvoriť aj rozsah stanovenia licenčnej odmeny. Prečo by mal žalovaný platiť licenčnú odmenu v takej výške, ktorá nezodpovedá spôsobu a rozsahu použitia diela. Tu nejde o to, že súd by v prípade, že by žalobu zamietol poskytol ochranu žalovanému, ale naopak žalovaného by ochránil pred takým spôsobom určenia licenčnej odmeny, ktorý odporuje zákonným požiadavkám. Ak by žalobca postupoval tak, že licenčnú odmenu by s ubytovacími zariadeniami uzatvoril dopredu a teda súhlas na požitie by bol daný, ale licenčná odmena by sa resp. výška licenčnej odmeny by sa stanovila napr. na základe ročného vyúčtovania vychádzajúceho z reálnej obsadenosti za predchádzajúci kal. rok, bol by tak naplnený účel zákon a každá zo strán by plnila alebo dostala peňažné prostriedky v rozsahu, ktorý zodpovedá spôsobu použitia diel. Zdôraznil, že samozrejme každý má právo uzatvoriť licenčnú zmluvu a je na jeho rozhodnutí, či ju neuzatvorí aj v širšom rozsahu. Preto je nevyhnuté skúmať v akom rozsahu žalovaný kontraktačnú povinnosť mal.

10. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela.

10.1. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak.

10.2. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

10.3. Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, použitím diela je najmä

- a) spracovanie diela,
- b) spojenie diela s iným dielom,
- c) zaradenie diela do databázy podľa § 131,
- d) vyhotovenie rozmnoženiny diela,
- e) verejné rozširovanie originálu diela alebo rozmnoženiny diela
 1. prevodom vlastníckeho práva,
 2. vypožičaním,
 3. nájmom,
- f) uvedenie diela na verejnosti
 1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela,
 2. verejným vykonaním diela,
 3. verejným prenosom diela.

10.4. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

10.5. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

10.6. Podľa § 79 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv

- a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a
- b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

10.7. Podľa § 79 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.

10.8. Podľa § 79 ods. 3 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, nositeľovi práv podľa odseku 1 písm. b) patria rovnaké práva a povinnosti vyplývajúce z rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy ako nositeľom práv, ktorí sú organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164, vrátane primeraného uplatnenia práv a povinností vo vzťahu k organizácii kolektívnej správy, pokiaľ ide o výber, prerozdelenie a vyplatenie odmien a iných peňažných plnení.

10.9. Podľa § 143 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

10.10. Podľa § 152 ods. 4 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, ministerstvo na svojom webovom sídle vedie evidenciu organizácií kolektívnej správy, ktorým udelilo oprávnenie, vrátane digitálnej rozmnoženiny oprávnenia. Evidencia obsahuje

a) názov organizácie kolektívnej správy,

b) sídlo organizácie kolektívnej správy,

c) označenie štatutárneho orgánu a meno a priezvisko osoby, ktorá je štatutárnym orgánom, alebo osôb, ktoré sú jeho členmi, označenie orgánu riadenia a meno a priezvisko osoby, ktorá je orgánom riadenia, alebo osôb, ktoré sú jeho členmi, ak je odlišný od štatutárneho orgánu,

d) vymedzenie odboru kolektívnej správy práv a e) informáciu o tom, či organizácia kolektívnej správy uzatvára rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu podľa § 79 v danom kalendárnom roku.

10.11. Podľa § 164 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná zastupovať za rovnakých podmienok a bez ohľadu na členstvo v organizácii kolektívnej správy každého nositeľa práv pri výkone jeho majetkových práv v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany a v odbore kolektívnej správy práv v súlade s vydaným oprávnením, ak o to nositeľ práv požiada. Organizácia kolektívnej správy môže odmietnuť zastupovanie nositeľa práv len na základe preukázaných objektívnych dôvodov, najmä ak by zastupovanie nositeľa práv bolo v rozpore s vydaným oprávnením alebo majetkové práva k predmetu zastúpenia nevznikli. Pred uzavretím dohody podľa prvej vety je organizácia kolektívnej správy povinná poskytnúť nositeľovi práv informácie o podmienkach zastupovania pri výkone kolektívnej správy práv. Organizácia kolektívnej správy je povinná začať výkon činností súvisiacich so zastupovaním od uzavretia dohody podľa prvej vety, ak nie je dohodnuté inak.

10.12. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

10.13. Podľa § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

10.14. Podľa ods. 9 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaisťovať udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

10.15. Podľa ods. 10 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001, ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo

multimediálne produkty a služby, ako sú služby "na požiadanie", sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

10.16. Podľa ods. 11 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001, jedným z hlavných spôsobov zabezpečenia potrebných zdrojov pre európsku kultúrnu tvorivosť a produkciu a zabezpečenia nezávislosti a dôstojnosti umeleckých tvorcov a interpretov je prísny a účinný systém ochrany autorských práv a súvisiacich práv.

10.17. Podľa ods. 22 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001, cieľ, ktorým je primeraná podpora šírenia kultúry sa nesmie dosahovať za cenu obetovania prísnej ochrany práv alebo tolerovaním nelegálnych foriem distribúcie falšovaných alebo pirátskych diel.

10.18. Podľa ods. 58 úvodných ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001, členské štáty zabezpečia účinné sankcie a opravné prostriedky za porušenie práv a záväzkov, ako sú uvedené v tejto smernici. Prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že uvedené sankcie a opravné prostriedky sa budú uplatňovať. Takto zabezpečené sankcie budú účinné, primerané a varujúce a budú zahŕňať aj možnosť zistenia škôd a/alebo súdneho príkazu na nápravu a v prípade potreby aj možnosť žiadať zabavenie neoprávnene získaného materiálu.

10.19. Podľa čl. 8 bod 1. Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES zo dňa 22.05.2001, členské štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a prijme všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Takto ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok.

11. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu na vydanie bezdôvodného opatrenia vzniknutého neoprávneným zásahom do autorských práv žalovaným za obdobie od 01.01.2016 do 31.12.2016 vo výške 914,50 eur je dôvodná.

11.1. Súd sa stotožnil s dôvodmi uvádzanými žalobcom a jeho argumentáciou v rámci konania a mal za preukázané, že žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému je dôvodný.

11.2. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonával a vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia a túto kolektívnu správu vykonáva v odbore použitia uvedených diel uvedením na verejnosť iným spôsobom verejného prenosu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je aktívne legitímovaný na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď oprávnenie domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (§ 58 ods. 1 písmeno i Autorského zákona) sa môže vo svojom mene a na účet autora domáhať ako organizácia kolektívnej správy (§ 63 ods. 2 písmeno d Autorského zákona). Žalobca v konaní preukázal, že je oprávnený a zároveň aj povinný domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z právnej úpravy Autorského zákona vyplýva, že organizácia kolektívnej správy majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 Autorského zákona v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany. Pokiaľ tak neurobí má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je zastupovaný organizáciou kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy v rámci výkonu kolektívnej správy je oprávnená a aj povinná pri porušení majetkových práv nositeľa práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký režim ochrany práv sa vzťahuje aj na tých nositeľov práv, ktorých organizácia kolektívnej správy nezastupuje na zmluvnom základe, pokiaľ sa jedná o spôsob použitia predmetov ochrany, na ktoré sa udeľuje licencia rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou. Súd sa s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, nakoľko nepreukázal konkrétnymi zmluvami o zastupovaní či vôbec a ak áno v akom rozsahu a pre ktoré predmety ochrany vykonáva kolektívnu správu majetkových práv jednotlivých nositeľov práv a že nepreukázal, že žalovaný v predmetnom období neoprávnene použil predmety ochrany, nestotožnil. Súd má za to, že pre vznik nároku žalobcu ako kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného

obohatenia je nutné preukázať vznik povinnosti používateľa, v tomto prípade žalovaného, uzatvoriť hromadnú alebo rozšírenú licenčnú zmluvu, pričom žalobca preukáže druhovo akých nositeľov práv zastupuje a skutočnosť, že v predmetnom období dochádzalo k produkcii diel žalobcom zastupovaných autorov. Licencia znamená udelenie práva na používanie predmetov ochrany a licenčnou zmluvou sa udeľuje používateľovi právo používať dielo autora, pričom žalobca ako organizácia kolektívnej správy udeľuje hromadnou licenčnou zmluvou a rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou používateľovi právo používať predmety ochrany, ktoré kolektívne spravuje a to za licenčnú odmenu. Je nemysliteľné, aby žalobca predložil zoznamy všetkých nositeľov práv, všetky zmluvy a zoznamy predmetov ochrany použitých na vybraných slovenských televíznych staniciach v roku 2016 s priradením jednotlivých nositeľov práv. Vykonanie takéhoto dokazovania je podľa názoru súdu nereálne až nemožné a bolo by v rozpore s hospodárnosťou konania. Navyiac, ak by sa súd stotožnil s takto prezentovaným tvrdením žalovaného ohľadne preukázania aktívnej legitímácie žalobcu, bolo by to popretie samotného zmyslu a účelu právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy.

11.3. Súd mal tiež za preukázané, že žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenie Hotel FIS Jasná, ktorý patrí do kategórie 4* a to v období od 01.01.2016 do 31.12.2016, táto skutočnosť medzi stranami sporu ani nebola sporná. Súd mal tiež za preukázané, že predmetné ubytovacie zariadenie žalovaného malo 31 izieb, v ktorých boli umiestnené zvukovoobrazové zariadenia - TV prijímače, prostredníctvom ktorých bolo umožnené klientom sledovať televízne vysielanie. Táto skutočnosť vyplynula z webovej stránky predmetného ubytovacieho zariadenia, na ktorej boli tieto skutočnosti uvedené. Uvedené tiež vyplynulo z prílohy č. 1 k Príkaznej zmluve uzatvorenej medzi žalovaným a Zväzom hotelov a reštaurácií SR dňa 30.01.2015 predmetom ktorej bol záväzok Zväzu hotelov a reštaurácií SR usporiadať v mene žalovaného s organizáciou kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom.

11.4. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal, že i v prípade, že izby v ubytovacom zariadení žalovaného boli vybavené TV prijímačmi tak je nutné preukázať, že skutočne aj bol vykonávaný verejný prenos práve tých predmetov ochrany zaradených do programovej štruktúry, ku ktorým na základe dohody a v rozsahu dohodnutom s nositeľmi práv vykonáva správu žalobca a že čo i len jeden TV prijímač prijímal televízny signál. Súd mal za to, že žalovaný poskytol klientom funkčné televízne prijímače spôsobilé slúžiť na obvyklý účel. Žalovaným uvedenú námietku posúdil ako účelovú obranu. V zmysle právnych predpisov judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení považuje za verejný prenos diel. Ak teda žalovaný mal v ubytovacom zariadení umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak u žalovaného dochádzalo k ďalšiemu verejnemu prenosu. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA sp. zn. C-306/05, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. V rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.03.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp. zn. C-162/10 Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V uznesení Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18.03.2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustokon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai Súdny dvor EÚ uviedol, že prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.

11.5. Súd v tejto súvislosti uvádza, že sa tiež nestotožnil s tvrdením (obranou) žalovaného, že žalobca si nedôvodne uplatňoval vydanie bezdôvodného obohatenia za celkový počet 31 izieb (31 TV prijímačov) bez zohľadnenia obsadenosti ubytovacieho zariadenia v priebehu roka 2016, nakoľko mal za jednoznačné, že v prejednávanej veci išlo o verejný prenos chránených diel neurčitému počtu adresátov. Je zrejmé, že žalovaný vzhľadom už na vyššie uvedené mal povinnosť uzatvoriť so žalobcom zmluvu na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami na rok 2016, ale túto povinnosť si neplnil a teda má povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny za akú by boli poskytnuté licencie iným používateľom na daný spôsob a rozsah používania

predmetov ochrany teda vo výške licenčnej odmeny stanovenej paušálnou sumou za daný počet TV prijímačov.

11.6. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom neprimerane vysokej licenčnej odmene uplatňovanej žalobcom voči používateľom súd uvádza, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej odmeny za získané licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práva. Žalobca v konaní preukázal, že v roku 2016 uzatvoril aj s inými subjektami rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu účinného od 01.01.2015, teda Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 01.01.2015. Za stavu, keď žalobca uzatvoril s inými používateľmi rozšírené hromadné licenčné zmluvy za odmenu podľa sadzobníka, mal súd za to, že ide o odmenu zvyčajnú, obvyklú. Výška bezdôvodného obohatenia sa v prípade porušenia alebo ohrozenia práva duševného vlastníctva určí najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (§ 458a, § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Za daného stavu mal súd za preukázané, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej odmeny, teda v minimálnej výške.

11.7. Podľa názoru súdu v prejednávanej veci bola bez významu argumentácia žalovaného vo vzťahu k tvrdeniu ohľadne neprimerane vysokých licenčných odmien žalobcu, a tiež ohľadne ním predloženej Analýzy licenčných platieb spoločnosti KMPG z 12.09.2016. Súd opätovne zdôrazňuje, že predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný ako používateľ predmetov ochrany nemal udelený súhlas na používanie diel, nemal so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu a teda keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom technickými zariadeniami porušoval výhradné autorské práva. Analýza KMPG bola vypracovaná na základe objednávky ZHR a samotní autori túto analýzu označujú ako štúdiu, uvádzajúc, že jej cieľom je analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku. Autori tejto analýzy súčasne uvádzajú v časti dôležité upozornenia, že primárne zdroje predstavovali predovšetkým dáta, poskytnuté ZHR a rozhovory so zástupcami a zamestnancami OKS jednotlivých krajín. O aké dáta sa jednalo, nie je v analýze bližšie uvedené. Sekundárny zber informácií bol podľa autorov tejto analýzy čerpaný z dát štatistického úradu Európskej komisie, dokumentov poskytnutých ZHR a dostupných sadzobníkov. Autori nemali k dispozícii všetky informácie, všetky sadzobníky a nezohľadňovali všetky organizácie kolektívnej správy v porovnávaných krajinách. Samotní autori analýzy tiež konštatujú, že vykonali určité analytické procedúry na základe dostupných informácií, a že nemožno vylúčiť prípadné nezrovnalosti či skreslenie informácií, spôsobené zámerným poskytnutím nepravdivých údajov zdrojovými subjektmi. Analýza vychádza z porovnávania vybraných krajín - Taliansko, Francúzsko, Nemecko, Rakúsko, Španielsko, Česká republika a Slovenská republika. Krajiny boli vybrané v spolupráci so zadávateľom, čo znamená, že už výber krajín bol tendenčný a účelový najmä z toho dôvodu, že vo Švajčiarsku, ktoré nie je členom EÚ, vôbec nedochádza k výberu poplatkov za verejný prenos, realizovaný technickými zariadeniami v izbách ubytovacích zariadení. Autorom analýzy sa napr. vôbec nepodarilo zistiť výšku poplatkov za verejný prenos v Rakúsku. Pri komparácii licenčných odmien sa autori sústreďovali na autorov audiovizuálnych diel, pričom ostatné, podľa tvrdenia autorov analýzy minoritnej časti, nebrali pri porovnávaní licenčných odmien do úvahy. S takýmto skresľujúcim postupom nemožno súhlasiť. Navyše z analýzy nie je zrejmé, kto sa v jej kontexte považuje za autora audiovizuálneho diela. Ohľadom analýzy okresný súd uzavrel, že ide o porovnávaciu štúdiu - analýzu licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ, pričom nejde o nezávislú štúdiu, samotní autori ju označujú len ako štúdiu, ktorej cieľom je analyzovať spôsob a výšku poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatkov, odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom. Ak používateľ nesúhlasí s podmienkami príslušnej organizácie kolektívnej správy, má legálnu možnosť podať žalobu na súd o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný tak neurobil napriek výzve žalobcu, že má možnosť usporiadať si vzťahy voči nemu takýmto spôsobom. Ani podanie takejto žaloby (podľa §82 ods. 1 AZ) by samo osebe neznamenalo oprávnenie používateľa používať predmety ochrany. Pokiaľ by totiž používateľ podal takúto žalobu, bolo jeho povinnosťou zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu. Predmetom tohto sporu a dokazovania však nie je určovanie primeranej odmeny. Preto analýza KPMG je nepoužiteľná v tomto spore.

11.8. Sumarizáciou uvedeného mal súd za to, že žalobca preukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, keď preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená uzatvárať rozšírené hromadné licenčné zmluvy o.i. aj na použitie diel "verejný prenos diela v prevádzkarni alebo inom priestore prostredníctvom technického zariadenia" a môže sa domáhať vo svojom mene (§ 63 ods. 2 písmeno d Autorského zákona) vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný neoprávnené zasiahol do práva autorov (§ 58 ods. 1 písmeno i Autorského zákona). Žalovaný v uplatnenom období od 01.01.2016 do 31.12.2016 nedisponoval pri použití žalobcom spravovaných diel (diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia) verejným prenosom technickými prostriedkami súhlasom autorov, získaným rozšírenou hromadnou licenčnou zmluvou uzatvorenou so žalobcom a teda je povinný zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške zvyčajnej odmeny teda odmeny, ktorá bola za získanie licencie v relevantnom čase zvyčajná. Podľa sadzobníka žalobcu platného v roku 2016 bola ročná odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie v hoteli 4* vo výške 29,50 eur, čo pri počte 31 zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného predstavuje sumu 910,00 eur za rok. Súd mal za preukázané, že žalovaný sa vyššie uvedeným spôsobom bezdôvodne obohatil a teda je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať.

12. Žalobca si voči žalovanému uplatnil i nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a to 5% ročne zo sumy 914,50 eur odo dňa 15.12.2017 do zaplatenia.

12.1. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní.

12.2. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

12.3. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase omeškania žalovaného výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

12.4. Súd priznal žalobcovi i ním uplatnený úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 15.12.2017 do zaplatenia a to v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 910 eur do 5 dní listom zo dňa 01.12.2017. Nezaplatením žalobcom uplatnenej sumy sa žalovaný dostal do omeškania.

13. Žalovaný v priebehu konania žiadal, aby súd prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, konania začatie ktorého inicioval Zväz hotelov a reštaurácií SR podnetom doručeným Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky dňa 19.12.2016 vo veci prešetrenia správania žalobcu z dôvodu podozrenia na zneužívanie dominantného postavenia .

13.1. Podľa § 162 ods. 1 písmeno a) Civilného sporového poriadku súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

13.2. Podľa § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

13.3. Súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, nakoľko jednak mal za preukázané, že správne (administratívne) konanie pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky, konanie do skončenia ktorého žiadal žalovaný konanie prerušiť sa nevedie a tiež z dôvodu, že ani výsledok, závery, prípadné konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky, by nemali žiaden vplyv na posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a jeho výšky. Navyše rozhodnutie

v tejto veci nie je závislé od vyriešenia otázky súladu cenovej politiky žalobcu so zákazom zneužívania dominantného postavenia v hospodárskej súťaži, ale predmetom konania je nárok zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie, posúdenie dôvodnosti výšky skutkovom zistení o obvyklej odplate za obdobné autorské licencie. Súd v tejto veci dokazuje na uznesenie Krajského súdu v Košiciach vedeného pod sp.zn. 11Co/67/2019.

14. Súd rozhodol, že žalovaným navrhnuté dokazovanie listinnými dokladmi a návrhmi uvedených v odpore nevykoná. Vykonanie tohto dokazovanie považoval za nadbytočné, neúčelne a nehospodárne, nakoľko navrhované dokazovanie nesúviselo s preukázaním relevantných skutočností podstatných pre posúdenie opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

15. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní.

15.1. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15.2. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15.3. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku teda podľa úspešnosti žalobcu v spore, keď žalobca bol v konaní plne úspešný. Súd žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.